

CONTRA

granskar det politiskt korrekta

A
O

PREZYD

SKICH

Där "familjen" styr
Palmeutredningen
USA

nr 4 2020 årgång 46 Pris 25:--

9 770347 647008

CONTRA

granskar det politiskt korrekta
partipolitiskt obunden
utges sex gånger årligen

Nummer 4 2020

Nummer 272 från starten

ISSN 0347-6472

Copyright Stiftelsen Contra

Eftertryck endast efter överenskommelse

Ansvarig utgivare

Géza Molnár

Kontakt

Box 8052, 104 20 Stockholm
redax@contra.nu 08-720 01 45
bestallning@contra.nu

contra.nu

Nyheter – Debattforum – Produkter

För prenumeranter även:

contra.nu/for-prenumeranter

Användarnamn och lösenord finns endast
i den tryckta versionen av Contra.

Nätbutik

Gå in på

contra.nu/contras-natbutik/

Facebook

facebook.com/pages/

Contra/128635870583878

Twitter

twitter.com/contranu

Veckans Contra

Elektroniskt veckobrev (gratis)

Beställning: prenumerera@contra.nu

Avbeställning: avboka@contra.nu

Papperstidning

Minst 175, men gärna 250 kronor, per år.

Plusgiro 85 95 89-4. Bankgiro 5682-0392.

Student 95 kronor, ange skola/universitet.

paypal.com – sök redax@contra.nu

Swish 1236237465

Vid betalning från utlandet:

Använd betalkort på Contras nätbutik

eller gå in på PayPal. Vid betalning genom

banköverföring (dyrt) är vårt IBAN-nummer

SE 2395 0000 9603 4085 95894

Medarbetare

Styrelseordförande: Géza Molnár.

Redaktion: Géza Molnár, C G Holm och
Fredrik Runebert.

Bibliotekarie: Filip Björner.

Övriga medarbetare: Dan Ahlmark, Karl-
Göran Bottwyk, Tommy Hansson, Pia
Hellertz, Britt-Louise Hoberg, Bertil Hägg-
man och Bertil Lindblom samt Christer
Arkefors i Italien, Bertil Wedin i Mellersta
Östern och Allan C. Brownfeld i USA.

Presslagd 2020-08-10
Carlshamns Tryck & Media AB,
Karlshamn 2020

Lågprioriterad sjukdom

Kroniskt sjuka som får behandling har förmånen att leva i ett land där den vården fungerar, här i Sverige. För akuta sjuka och personer som lider av odefinierad sjukdom eller sjukdom som det inte finns säkra botemedel för är situationen i vårt land påtagligt mycket sämre. Pandemin är ju ett aktuellt och skrämmande exempel på en på gränsen till kriminell brist inom akutsjukvården i vårt land. Akutvården har ju sedan lång tid debatterats livligt i våra media, så där behöver jag inte utveckla mina synpunkter ytterligare. Men för gruppen psykiskt sjuka som är den största gruppen av odefinierad sjukdom som saknar adekvat behandling, tänkte jag skriva några rader här. Särskilt mot bakgrund av dagsläget, då psykiska åkommor hamnat ännu längre ner på prioriteringsskalan.

Psykiskt sjuka i Sverige i dag har små eller inga möjligheter att få adekvat hjälp. Framst beroende på bristande resurser inom vården men också på osäkerheterna i den medicinska behandlingen, där de olika preparaten ofta fungerar olika från fall till fall.

En av de vanligaste neurotiska sjukdomarna är klinisk depression, där risken att drabbas är mellan 10–25 procent för kvinnor och 5–10 procent för män. 50–60 procent av personer som drabbats av klinisk depression som en enstaka händelse, kan förväntas drabbas av återfall. De som drabbats två gånger löper 70 procent risk för återfall. Och de med tre episoder löper 90 procent risk för återfall. Sjukdomen kan börja i alla åldrar men börjar i genomsnitt i mitten av 20-årsåldern. 5–10 procent av dem som drabbats av enstaka depressioner utvecklar så småningom manisk sjukdom, som exempelvis bipolär sjukdom. Barn till föräldrar som drabbats av klinisk depression löper 1,5–3 gånger större risk att drabbas än övriga.

Så vi kan föreställa oss att antalet personer som drabbas och drabbats av dessa typer av psykisk sjukdom är många i vårt land. Och av dem ett okänt antal obehandlade eller felaktigt behandlade.

Diagnosdata är hämtade ur DSM IV, 4:e upplagan (Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders), som är den referenslitteratur som används i hela västvärlden för diagnostisering av psykisk sjukdom. Klinisk depression kallas där ”Major Depressive Disorder, MDD”.

Eftersom vården och behandlingen av psykiskt sjuka i Sverige tycks ha blivit för dyr för att kunna upprätthållas ens på en ytterst modest nivå, så sker den lilla behandling som dock förekommer huvudsakligen på landets olika vårdcentraler. Vilka som regel saknar specialistkompetens för psykisk sjukdom. En oundviklig konsekvens blir naturligtvis felbehandlingar. Och i många fall sker ingen behandling alls. Region Sörmland har sedan 2010 kraftigt minskat anslagen för behandling av psykisk sjukdom. Och i dag när personalreduceringar sker på alla våra sjukhus, kan vi påräkna ännu sämre villkor för denna grupp.

Adekvat behandling av klinisk depression är en kombination av noggrant utprovad medicinering och samtalsterapi. Något som tar tid och kostar pengar, som inte finns, får man förmåda. Och idag, sommaren 2020, är dessutom terapibehandling i dialogform med fysisk kontakt kraftigt försvårad på grund av smittorisk.

Men för framtiden måste samhället utbilda samtalsterapeuter. Förslagsvis 20 poäng på universitetsnivå. Denna korta utbildning kommer endast att omfatta utbildning till terapi på KBT-nivå (kognitiv beteendeterapi), som är en enklare form av behandling, men väl beprövad och framgångsrik på mindre allvarlig psykisk sjukdom. Gärna i medicinska fakulteters regi för att uppnå en naturlig kontakt inom vårdsektorn. En ringa kostnad om man jämför med kostnaderna för de överbemannade Regionerna, vars bemanning lätt skulle kunna halveras, samt de kostnader och mänskligt lidande som psykisk sjukdom orsakar. Det skulle dessutom bli en behövlig och troligen nödvändig avlastning för vårdpersonal och en förbättrad psykvård. *Stig G. Daun*

f d psykoterapeut

CONTRA-NYTT

Så fungerar din prenumeration på Contra

Prenumerationer på Contra fungerar så att en årsprenumeration för 175 kronor är för sex nummer, oavsett när på året prenumerationen börjar. När prenumerationen upphör får du ett meddelande från Contra tillsammans med det sista numret på din prenumeration. Skulle du av misstag betala en gång för mycket, så förlängs prenumerationen med ytterligare ett år även om prenumerationen just då inte är slut. Vi bifogar alltid ett inbetalningskort till tidningen för dem som vill beställa varor eller ge ett bidrag.

Omslagsbilden. Polska folket har sagt att de vill ha Andrzej Duda som president i ytterligare fem år. Bild från Dudas valkampanj.

I gränslandet mellan kommunism och nationalsocialism

Nils Flyg var kommunisten som blev nationalsocialist. Sven Olov Lindholm gjorde motsatt ideologisk resa – från nationalsocialism till kommunism. De båda människans politiska utveckling tecknas av historikern Johan Stenfeldt i boken *Renegater. Nils Flyg och Sven Olov Lindholm i gränslandet mellan kommunism och nazism* (Nordic Academic Press 2019, 320 sidor).

Nils Svante Flyg (1891–1943) föddes i Stockholm som son till en trädgårdsarbetare och en kvinna ur arbetarklassen. Han engagerade sig tidigt i den socialdemokratiska ungdomsrörelsen och fick i kraft av sin begåvning snabbt ledande positioner. När Sveriges socialdemokratiska arbetareparti (SAP) splittrades i en reformistisk och en revolutionär del 1917 anslöt sig Flyg till den senare, som fick namnet Sveriges socialdemokratiska vänsterparti (SSVP) med Karl Kilbom som partiledare – med andra ord blev han kommunist.

En betydande del av Flygs tidiga engagemang gällde kulturen: bland annat skulle främmande filmer och västerländsk kiosklitteratur bekämpas liksom degenerativ ”negermusik”. Nils Flyg var en flitig skribent och publicerade sina alster i tidningen *Stormklockan*, som startats 1908 som en socialdemokratisk publikation.¹

Största splittringen

Flygs ställningstaganden kom tidigt att kretsa kring kapitalismen och imperialismen, vilka båda skulle bekämpas. Johan Stenfeldt skriver (sidan 54): ”Allmänt stödjer han tanken att kapitalism är ett profitsystem, och att dess grundläggande orättvisa består i att den som säljer sin arbetskraft inte får njuta sitt arbetes fruk-

ter.” Den så kallade imperialismen blir nödvändig då kapitalismen till sin natur, i enlighet med lärofadern V. I. Lenins analys, förklaras vara expansionistisk och för sin överlevnad är beroende av global utsugning av människomassorna i vad som senare skulle bli känt som Tredje världen.

Det är värt att notera att *Stormklockan* inte var helt opåverkad av antisemitiska idéer som låg och skvalpade i tiden. Således publicerades återkommande en karikatyrteckning föreställande en sniken pantlånare med stereotyp judiska drag. Vulgärfremställningen av den profithungrande juden blir här en sinnebild för den ondskefulla kapitalismen.

Sveriges socialdemokratiska vänsterparti splittrades 1921 sedan Tredje in-

tommy.hansson
@contra.nu

ternationalen, Komintern, bildats med ambitionen att styra alla världens kommunistpartier från Moskva. Flyg följde med majoriteten vilken bildade Sveriges kommunistiska parti (SKP), senare Vänsterpartiet kommunisterna (VPK) och numera bara Vänsterpartiet (V). Nils Flyg var 1924–29 ordförande i SKP och satt i riksdagen åren 1929–40.

1929 inträffade så den största splittringen i SKPs historia. Båda falangerna behöll det gamla namnet och kunde skiljas åt genom att de kom att kallas Kilbomare respektive Sillénare efter partiledarna Karl Kilbom och Hugo Sillén. Vid riksdagsvalet 1932 fick Kilbom-falangen sex mandat i Riksdagen efter att ha fått 5,33 procent av rösterna, medan Sillénarna fick nöja sig med två mandat. Den förstnämnda inriktningen bytte sedan namn till Socialistiska partiet (SP) med Nils Flyg som ordförande.²

²<https://sv.wikipedia.org/wiki/V%C3%A4nsterpartiet>

Vid riksdagsvalet 1936 blev sillénarna större än kilbommarna och vid riksdagsvalet 1940 blev kilbommarna helt utan platser.

Hitlers Tyskland ledande socialistisk makt

Nils Flyg hade inledningsvis inga problem med att acceptera sitt partis styrning från Moskva. När Komintern började inta en allt hårdare linje drog emellertid Flyg öronen åt sig och kom att intaga en alltmer kritisk hållning till den kommunistiska internationalen. Till detta bidrog också Kominterns beslut att Sovjetunionen skulle gå med i Nationernas förbund (NF). Slutligen blev såväl Kilbom som Flyg uteslutna ur Komintern.

Utän att gå in på alla bakomliggande faktorer kan konstateras att Nils Flyg från senare delen av 1930-talet började orientera sig och sitt parti i en alltmer tysk- och nazivänlig riktning. Stenfeldt drar den tidsmässiga gränsen till 1937. Det började kring denna tidpunkt gå utför med Socialistiska partiet som hade stora problem med medlemstapp och ekonomi – bland annat tvingades partitidningen *Folkets Dagblad* lägga ner 1940. När den två år senare återuppstod kunde detta ske endast med hjälp av ett ekonomiskt bistånd från Nazityskland omfattande den då icke föraktliga summan 17.000 kronor i månaden.

Johan Stenfeldts redogörelse för Nils Flygs ideologiska utveckling från kommunism till nationalsocialism visar att denna inte skedde genom ett abrupt brott mot allt vad han tidigare trott på. Snarare var den en gradvis övergång präglad mer av pragmatisk anpassning än en regelrätt kovändning. Övertygelsen att Sovjet svikit sina antiimperialistiska ideal som ledande socialistisk makt förde Flyg allt närmare Hitlers Tyskland, som han tenderade att se som den ledande socialistiska makten.

”Att ställa sig på Hitlers sida var således att ställa sig på framtidens sida” (sidan

143), sammanfattar Stenfeldt Flygs inställning från 1937 och framåt. ”Betraktat på detta sätt framstår Flygs utveckling mindre som en gåta. I själva verket rymmer den ett stort mått av logik, och präglas av en positionsförändring som bär starka kontinuiteter och som väglett av principer som är kontinuerliga över tid: historicism och dialektik.”

Det kan tyckas paradoxalt att det var Flygs marxistiska övertygelse som ledde honom till att ta ställning för Hitler och nationalsocialismen, men så är knappast fallet. Exemplet Nils Flyg är en illustration så god som någon till de totalitära ideologiernas intressegemenskap.

Medan andra bedömare antytt att Nils Flyg begick självmord var det enligt Johan Stenfeldt en blodpropp i hjärtat som, i början av 1943, ändade Flygs liv i hemmet i Nacka vid 51 års ålder.

Furugård och Hitler

Under det att Nils Flyg i egenskap av riksdagsledamot under elva år kan sägas ha tillhört det politiska etablissemanget i Sverige är detta inte fallet med Sven Olov Lindholm (1903–98). Han föddes i Jönköping men växte upp i Mjölby, där pappan var spannmålshandlare. Efter realexamen slog Lindholm in på den militära banan och blev furir 1923. Därefter utbildade han sig till underofficer och kom att verka vid regementet A9 i Stockholm. En stor del av hans arbetsuppgifter ägnades åt att rida in unghästar.

Under sin tid i huvudstaden kom Sven Olov för första gången i kontakt med svenska fascister. Han blev tidigt aktiv i den av Konrad Hallgren 1926 bildade Sveriges fascistiska kamporganisation (SFKO). Det var initialt tre huvudfrågor som lockade Lindholm till fascismen: krigsmaktens betydelse för nationens försvar; staten som en historisk-organisk skapelse; nationalismen som värn mot imperialismen. Däremot förefaller judefrågan ha haft underordnad betydelse i detta skede av Lindholms politiska medvetenhet.

Johan Stenfeldt skriver (sidan 152): ”Trots att det är fascismen som karaktäriseras är det märkbart att begreppen ’nationalism’ och ’socialism’ är de mest centrala.” Nationen var för Lindholm den av historiska orsaker mest ändamålsenliga grunden på vilken ett rättfärdigt samhälle kunde byggas. Den övertygelsen skulle

Sven Olov Lindholm i talarstolen som är försedd med både hakkors och Vasakärve.

följa med Sven Olov Lindholm livet igenom.

1929 bytte SFKO namn till National-socialistiska folkpartiet (NSFP) och året därpå bildade man tillsammans med Nysvenska folkförbundet (NSFF) Svenska nationalsocialistiska partiet (SNSP) med veterinären Birger Furugård från Deje i Värmland som ledare. Fokus hade efterhand förskjutits från Mussolinis fascistiska Italien i riktning mot Hitlers nationalsocialistiska Tyskland. Den kapable skribenten Sven Olov Lindholm – han behärskade såväl prosa som lyrik – utsågs till partisekreterare och redaktör för partitidningen *Vår kamp*.³

Äktenskapet med Vera Oredsson

SNSP fick i riksdagsvalet 1932 omkring 15 000 röster motsvarande 0,61 procent. Knappast någon hejdundrande succé med andra ord. Lindholm och ett antal SNSP-medlemmar tröttnade snart på den alkoholiserade och nyckfulle Furugårds ledarskap och bildade Nationalsocialistiska arbetarepartiet (NSAP), som blev det ledande svenska nazistpartiet. Sven Olov Lindholm var den självskrivne ledaren.

1938 blev det nytt namnbyte, denna gång till Svensk socialistisk samling (SSS). Trots att man försökte distansera sig från sina tyska motsvarigheter genom att an-

vända Vasakärven och inte svastikan som symbol förlorade partiet hart när allt stöd under Andra världskriget. Det upplöstes slutligen i juni 1950, sörjt av få.

Efter ett kvartssekel som ledande svensk nationalsocialist övergick Sven Olov Lindholm 1951 till att bli privatman. Han fick genom partivännen Sven Hedengren anställning som lagerförman på en maskinfirma. Lindholm var änke-man och hade året innan gift om sig med den 25 år yngre Vera Schimanski, vilken kommit till Sverige via Folke Bernadottes så kallade vita bussar tillsammans med sin mor och bror. Hon var emellertid övertygad nationalsocialist och hade i Hitlers Tyskland tillhört Bund Deutscher Mädel, den feminina motsvarigheten till pojarnas Hitlerjugend. Äktenskapet varade till 1962.

Vera gifte redan samma år om sig med trädgårdsmästaren och nationalsocialisten Göran Assar Oredsson från Strängnäs som blev ledare för Nordiska rikspartiet, NRP, populärt kallat ”Assar och hans nassar”. Partiet, eller rättare sagt spillror-na av vad som var kvar av det, lades ner 2009. Vera Oredsson har förblivit sin ideologiska övertygelse trogen och betraktas i dag vid 92 års ålder som den svenska nationalsocialismens ”grand old lady”.

”Döm ingen ohörd”

Omedelbart efter krigsslutet publicerade Lindholm skriften *Döm ingen ohörd*, där

³https://sv.wikipedia.org/wiki/Sven_Olov_Lindholm

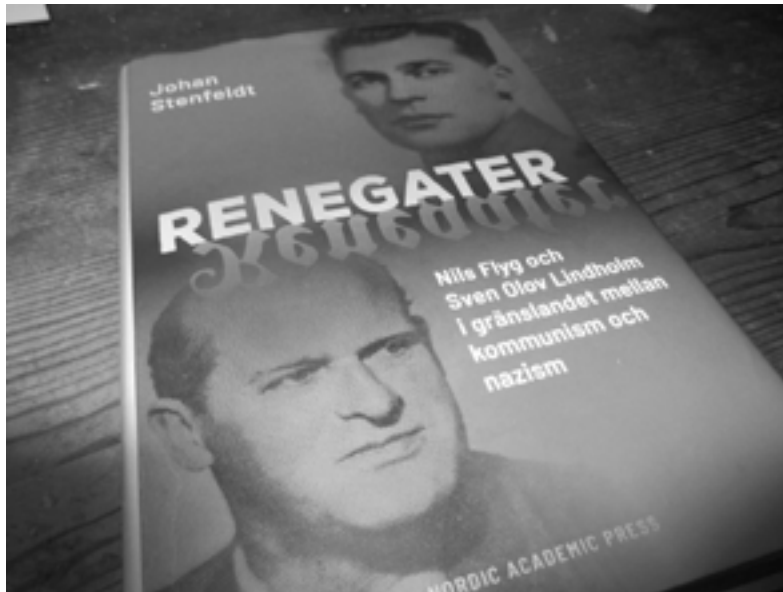
han söker försvara eller i varje fall förklara sitt ställningstagande som Sveriges främste företrädare för världens mest avskydda politiska rörelse. Lindholm menar sig vara diskriminerad och förföljd: ”Skall lynchjustisen eller lag och rätt råda?” frågar han sig på skriftens försättsblad. Författaren anklagar pressen för att fara med osanning om det svenska nazistpartiets relationer med Tyskland och menar ytterligare, att de tyska koncentrationslägren knappast varit värre än den motsatta sidans krigsförbrytelser.

Lindholms skrift kom ut i en ny och nästan dubbelt så omfattande utgåva 1967. Talet om ”lynchjustis” var borta och författaren redogör för hur han tvingats tänka om. Han uppehåller sig vid rörelsens ambitioner att förena nationalism och socialism och söker vidare tona ned den svenska nationalsocialismens antisemitism. Istället söker han göra gällande, att den negativa inställningen till judar berodde på viljan att bevara den nordiska så kallade folkstammen (vilket för övrigt under 1920- och 1930-talen var ett gångbart tema hos de flesta partier). I en sista upplaga av skriften 1968 utvecklar Lindholm ytterligare tematiken från året innan.

Exakt när Sven Olov Lindholm övergick från att vara nationalsocialist till att bli vänsteranhängare och kommunist – han var medlem i Vänsterpartiet kommunisterna – är inte helt fastställt, men kanske kan man sätta gränsen vid 1967 då Lindholm dels kom ut med andra utgåvan av *Döm ingen ohörd*, dels höll ett tal vid den tidigare partikamraten Gösta Hallberg-Cuulas grav. Härefter blir det vänsterengagemang för hela slanten för den gamle nationalsocialisten.

Fanbärare i FNL-rörelsen

Sven Olov Lindholm hade vid flera tillfällen besökt Nazityskland och då icke minst partidagarna i Nürnberg. Han hade vederbörligen låtit sig imponeras av de fladdrande fanorna och facklorna, de till synes oändliga leden av uniformerade

Nationalsocialisten Sven Olov Lindholm som med tiden blev kommunist och kommunisten Nils Flyg som med tiden blev nationalsocialist.

meningsfränder som i blankpolerade stövlar tågade till taktfast marschmusik och naturligtvis Führerns entusiasmerande tal. Då kunde han känna en berusande gemenskap och sammanhållning.

Samma sorts känslor upplevde Lindholm på 1960- och 1970-talen i den så kallade FNL-rörelsen och Folkkampanjen mot kärnkraft: det var fart, det var fest, det var folkgemenskap med flygande fanor och klingande spel! Han berättar under rubriceringen *Soldatliv och politik* hur han upplevde allt detta:

”En gång – 1 maj 1974 – anförtröddes jag att bära fanan åt Vasa FNL-grupp

vid demonstrationen från Kungsträdgården till Hötorget. Det var 12 000 i tåget. På Kungsgatan tänkte jag på, att här marscherade mina ’egna trupper’ för snart 40 år sedan under fanor med samma färger – blå-gul-röd – och jag tyckte det var något symboliskt med detta: innerst inne är det ju samma rättsbegrepp som driver mig som då, fast det tar sig andra uttryck.” (Citerat från Stenfeldt, sidan 234).

Sven Olov Lindholm hade aldrig någon framträdande position inom vänsterrörelsen och lär inte heller ha eftersträvat någon sådan. För honom räckte det på äldre dar gott med att känna folkgemenskap och sammanhållning som fanbärare vid FNL-demonstrationer. Hans politiska utveckling är dock minst lika intressant som Nils Flygs ideologiska metamorfos av motsatt slag. De båda männens öden och äventyr, sådana de beskrivs i Johan Stenfeldts läsvärda bok, visar de slående likheterna mellan kommunism, nationalsocialism och fascism.

Sven Olov Lindholm avled i sitt hem i Rönninge i Salems församling söder om Stockholm vid 95 års ålder 1998. 📖

Nils Flyg – socialdemokraten och senare kommunisten som med tiden blev nationalsocialist

Exceptionella ledare i USAs tidiga historia

Den amerikanska historien utsetts nu för angrepp. Statyer välts, inte bara av generaler på sydstatssidan utan också av slaverimotståndare som John Brown, poeten John Greenleaf Whittier och överbefälhavaren för nordstatsarmén Ulysses S. Grant¹ och en rad andra. Det talar nu om att ta bort statyer av George Washington² och Thomas Jefferson³. Vi får veta att Amerika föddes under den synd som utgörs av slaveriet.

Slaveriet var förvisso en stor synd. Men det var knappast en amerikansk skapelse. Det fanns i antikens Grekland och Rom, i Afrika, i Mellanöstern och i Europa. 1776, när självständighetsförklaringen skrevs, var slaveri lagligt i hela världen. Många av grundlagsfäderna ansåg att det var en ond företeelse och försökte avskaffa det i samband med grundlagsförsamlingen 1787.

Människor och nationer är inte perfekta. Om de ska fördömas på grund av sina imperfektioner blir det inte mycket kvar. Människan är inte fulländad. I Bibeln kan man läsa sig till att alla människor är syndare. Vi hyllar människor för deras prestationer, och detta trots deras fel och brister. Om vi satte upp sådana krav skulle det inte finnas några statyer alls utom av Jesus, som en religiös ledare en gång sa. Men till och med statyer av Jesus vill en del aktivister ta bort eftersom han ibland framställs som blond och blåögd.

De som är så måna om att förstöra vår historia verkar inte inse att historien är lika komplicerad som de män och kvinnor som skapar den. Trots sina brister förde grundlagsfäderna fram USA i världstäten när det gällde frihet på 1800-talet.

¹ USAs artonde president

² USAs första president

³ USAs tredje president

Se på religionsfrihet. I Europa förföljdes katoliker i protestantiska länder och protestanter i katolska länder. Judar hade begränsade rättigheter nästan överallt. Men i Amerika skildes kyrkan från staten och alla hade religionsfrihet. Som George Washington skrev till den judiska församlingen i Newport, Rhode Island, i Amerika ger vi inte plats för något biggotteri.

Vad som är intressant med grundlagsfäderna är att många av dem ville avskaffa

allan.c.brownfeld
@contra.nu

slaveriet redan när nationen skapades. I det ursprungliga utkastet till Självständighetsförklaringen var en av de anklagelser som Thomas Jefferson riktade mot kung George III och hans företrädare att de inte lät de amerikanska kolonierna förbjuda slavimporten.

När Jefferson första gången som 25-åring valdes till ledamot i Virginias lagstiftande församling var hans första åtgärd att påbörja avskaffandet av slaveriet. Även om han misslyckades tog

George Washington

han ett steg i samma riktning genom att i självständighetsförklaringen skriva in att alla människor skapats lika till värde. I sitt utkast till grundlag för Virginia skrev han att alla slavar skulle bli fria år 1800 och att alla som föddes 1801 eller senare skulle födas fria. Detta förslag antogs dock inte.

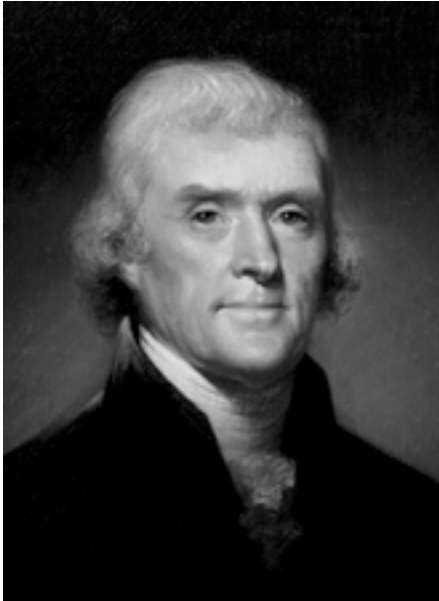
Jefferson återupptog sitt angrepp på kung George III i sitt utkast till självständighetsförklaring: ”Han har fört krig mot den mänskliga naturen, genom att bryta mot den heligaste av rättigheter till liv och frihet för människor som aldrig stört honom, fångsla dem i slaveri på en annan kontinent och förorsakat eländiga dödsfall under transporten hit.” Denna formulering ströks efter krav från Georgia och South Carolina.

I sina memoarer förklarade Jefferson: ”Inget är mer säkert i livets bok än att dessa människor ska vara fria. År 1784 gjordes ett misslyckat försök att förbjuda slaveriet i de nordvästra territorierna – ett steg i riktning mot det slutliga förbudet för slaveriet. Jefferson var en av de främsta anhängarna av detta förbud. Och 1787 förbjöds slaveriet i de nordvästra territorierna⁴ – ett steg i riktning mot det slutliga avskaffandet av slaveriet och en klar indikation om vad grundlagsfäderna tyckte om slaveriet.

I ”Anteckningar om Virginia” skrev Jefferson: ”Hela förhållandet mellan herre och slav är en evig stormig kamp, en despotism utan nytta å ena sidan och en förnedrande underkastelse å den andra. Våra barn ser det och lär sig att härma det, eftersom människan är ett härmande djur”.

Även om många kritiserade grundlagsfäderna för att de inte avskaffade slavhandeln omedelbart förstod andra att de hade satt igång en rörelse mot slaveriet som skulle bära frukt i framtiden. James Wilson från Pennsylvania förklarade till

⁴ De nordvästra territorierna blev med tiden delstaterna Ohio, Indiana, Illinois, Michigan, Wisconsin och en del av Minnesota. De styrdes vid den här tiden av unionsregeringen.

Thomas Jefferson

exempel: ”Jag beklagar att vi inte kunde komma längre, men jag ser att den ger oss den tilltalande utsikten att de mänskliga rättigheterna kommer att erkännas i hela Unionen. Om det så inte funnits något annat av värde i grundlagen än detta så skulle det göra hela grundlagen till en skön skapelse. Vänta några år och Kongressen kan utrota slaveriet i hela vårt område”.

Oliver Ellsworth från Connecticut sa: ”Slaveriet kommer med tiden att försvinna från vårt land. I Connecticut har vi redan förberett dess avskaffande. Och avskaffandet är redan genomfört i Massachusetts.”

James Madison⁵ påpekade: ”Sydstaterna skulle inte ha anslutit sig till Unionen utan tillfälligt medgivande av slavhandeln och om de skulle ha uteslutits från Unionen skulle konsekvenserna ha varit lika negativa för dem som för oss... Lika stor som ondskan är skulle de negativa konsekvenserna för Unionen ha blivit. Om de staterna hade åtskilts från de andra för att fortsätta med slavhandeln skulle de ha kunnat skaffa sig stöd från främmande makter.”

Alexander Hamilton⁶ anslöt sig den 13 mars 1786 till en petition som sändes till den lagstiftande församlingen i New York som krävde ett avskaffande av slavhandeln, ”en handel som är så fränstötande för mänskligheten och så i strid mot frihet och rättvisa som utmärker ett

upplyst folk”. Gouverneur Morris från Pennsylvania menade att om South Carolina och Georgia vägrade att godkänna grundlagen utan ett fullständigt skydd för slavhandelns intressen, så skulle de andra staterna bilda en union utan dem. Han sa om slaveriet att det var en skändlig företeelse. Det är en himmelens förbannelse för de stater där det förekommer.

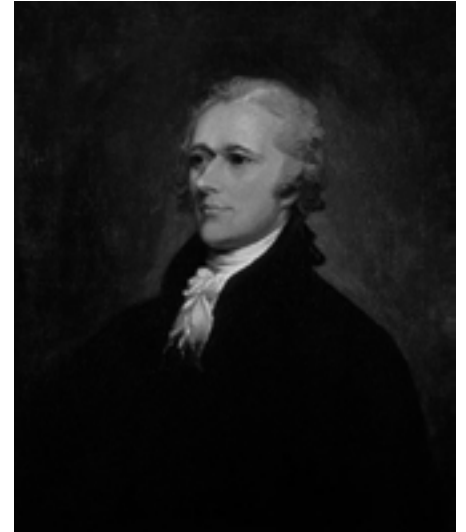
De som fördömer grundlagsfäderna idag glömmer att före slutet av 1700-talet fanns det nästan inget motstånd alls mot slaveriet. Men i de amerikanska kolonierna fanns det livaktiga sällskap som motarbetade slaveriet och i Philadelphia 1787 ville de mest framträdande grundlagsfäderna helt avskaffa slaveriet. De drog emellertid slutsatsen att skapandet av Unionen var viktigare och att slaveriets avskaffande fick vänta till ett senare tillfälle.

När grundlagen skrevs fanns inget exempel någonstans i världen på ett fritt samhälle med begränsad makt för regeringen, religionsfrihet och yttrandefrihet. Det fanns inte 1787 någonstans i världen ett land som åtog sig att förse sitt folk med frihet, och det hade inte heller funnits det tidigare. Grundlagsfäderna hade satt igång med att skapa något som aldrig skapats tidigare. Att de lyckades är en anmärkningsvärd prestation.

Eftersom människan inte är perfekt blev inte heller grundlagen perfekt, särskilt då när det gäller slaveriet. Men grundlagsfäderna visste att det skulle krävas förändringar. De införde en metod för att skapa tillägg till grundlagen och inrättade en Högsta domstol som skulle övervaka Kongressens beslut. Det är

James Madison

Alexander Hamilton

dessa regler som har möjliggjort slaveriets avskaffande och senare också segregationens avskaffande. Det har gett oss lika rättigheter för män och kvinnor, och det oavsett deras sexuella läggning. Visst behöver även vårt nuvarande samhälle förändringar och reformer. Men vi har resurserna att genomföra dem.

När vår nation skapades var det den friaste nationen i sin tid. Men vår historieverksamhet har försämrats så till den grad att många i Amerika inte förstår att detta är sant. Professor Samuel Huntington pekar på grundlagens historiska betydelse: ”Den var något nytt i mänsklighetens historia. Dessförinnan hade de flesta regeringar skapats av tyranner och påtvingats människorna med våld. Aldrig tidigare hade ett folk under fred och lugn låtit sina representanter mötas för att lugnt överväga grunderna för det egna styresskicket”.

Amerikas historia är komplicerad, men de som nu försöker nedvärdera den verkar veta föga om det unika i den amerikanska historien. Den har överlevt i mer än 200 år och är därmed det äldsta överlevande styresskicket. Det har gjort det möjligt för amerikanerna att leva i frihet och har lockat hit män och kvinnor av alla raser och religioner och etniska grupper som sökt sig till friheten. Det är något alldeles exceptionellt som skapats av grundlagsfäderna. Det är synd att så många amerikaner inte känner sin historia tillräckligt för att uppskatta dess unika drag. 📖

Porträttbilderna är hämtade från Vita husets samling genom Wikipedia.

⁵ USAs fjärde president

⁶ USAs förste finansminister

”Familjen” i Angered

I ett av Göteborgs ”utsatta områden” är det inte samhället eller polisen som styr, utan ”familjen”. Johanna Bäckström Lerneby skildrar i en färsk bok hur det är i ett område som knappast tillhör Sverige längre.

Jag hade hört talas om klansamhällen, om hederskultur, om starka familjer som hade sin egen rättsskipning, om ”no-go-zoner” med mera, men bara som en del av det vanliga nyhetsflödet. Visst hade jag ibland ondgjort mig över att inte det svenska samhället kunde hjälpa dessa familjer och individer att integreras i vårt samhälle, med vår kultur och vår rättsskipning, men det var väl ungefär så långt jag reagerat. Nu har jag under några dygn fått följa med in i ett sånt parallellsamhälle med reportern och författaren Johanna Bäckström Lerneby som guide och reseledare. Vilken resa! Och vilken reseledare!

I boken *Familjen* berättar Johanna om hur hon lärt känna familjen Al Asim genom många och långa intervjuer och studier av offentlig dokumentation. Hon skriver att hon gått igenom ”tusentals dokument från bland annat polisen, förvaltningsdomstolar, brottmålsdomstolar, socialtjänsten, Försäkringskassan, Skatteverket, Kriminalvården, Ekobrottsmyndigheten, kommuner och stadsdelsförvaltningar” (s. 5). Med dessa dokument som grund har hon låtit oss som läsare få delta i dessa familjemedlemmars liv, utmaningar och de konsekvenser deras liv fått, bland annat polisingripanden, att socialtjänsten omhändertagit små barn på grund av familjens omständigheter och framförallt otaliga frihetsberövanden på grund av kriminell verksamhet. Dessutom har hon tittat på massor med övervakningsfilmer och gått igenom mejl, sms, med mera som handlar om ”familjen”. Hon har ibland lovat källskydd och därmed fått möjlighet att samtala med personer som annars varit negativa till intervju.

Hon har också intervjuat representanter för olika myndigheter, ”vanliga människor och folk från den kriminella världen i Göteborg” (s. 5). Hon har även gått in på sociala medier som Instagram, Facebook och Youtube och sökt information för att få en heltäckande bild av familjen Al Asim och över det som händer i bostadsområdet Angered i Göteborg. Ange-

red har omkring 53 000 invånare av vilka nästan alla bor i lägenheter. Hälften av Angereds befolkning är under 30 år och endast 10 procent är över 65 år. Hälften av befolkningen är födda utomlands och det talas över hundra olika språk i området. Johanna gör ofta ingående beskrivningar av området, av gator, stadsdelar, parker med mera.

Familjen Al Asim har varit föremål för en hel del massmedialt intresse. Johanna berättar att familjens advokat Edip Samuelsson kritiserade massmedia för att man talar om ”familjen” eftersom han menade att man inte kan säga att alla i en släkt är brottslingar bara för att några begår brott.

Jag har under läsningen fått ”lyssna” på samtal, på bråk och konflikter. Jag

*pia.hellertz@
contra.nu*

har fått delta i ”konfliktlösningar”, när polisen ryckt in och stoppat våldshandlingar. Det mest spännande tror jag var att få ”lyssna” på Johannas samtal med familjens mäktige överhuvud och ledare, imamen Salim Abu Nizar Al Asim, som hade en egen moské vid Bellevue och som ”styrde Angered med järnhand” (s. 35). Johanna beskriver Abu Nizar med mycket positiva ordval. Han var charmerande och mycket trevlig att tala med, skriver hon. ”Jag tänkte att det var tur att jag visste en del om familjen innan jag satte mig i soffan. Det var lätt att bli charmad av Abu Nizar, och om jag inte haft så mycket bakgrundskunskap hade det varit enkelt att dras med i deras sätt att se på tillvaron... Jag kom på mig själv med att tänka att det kanske inte var så farligt ändå...” (s. 55). Jag blev nyfiken och googlade.

I en artikelserie i *Aftonbladet* som Jo-

hanna skrev innan hon skrev boken¹ ser jag att hon publicerat en bild på honom. Där finns också en videosnutt från när hon besöker honom första gången. Det är en mycket fascinerande intervju. I artikeln heter Abu Nizar Abu Saleh och familjen heter Ali Kahn i efternamn.

Johanna berättar i inledningen till boken att hon valt att fingera deras namn eftersom de har ”avböjt att medverka” (s. 6).

Johanna berättar att hon, när hon pratat med folk i Angered, förstod hur respekterad han var, inte bara på grund av rädsla för ”familjen” utan också för att ”han var en äldre, lärd imam som var överhuvud för en stor släkt med förgreningar världen över” (s. 55). Hon berättar om en pensionerad polis som sett en film där Abu Nizar lämnade ett flygplan och ”möttes av tusentals människor i Västafrika som slängde sig på marken inför honom i vördnad och han gick runt och lade sin hand på deras huvuden” (s. 97).

Vem är Johanna Bäckström Lerneby?

Johanna startade sin journalistkarriär som kriminalreporter på *Aftonbladets* ”krimredaktion” (s. 9). Det gjorde att hon tidigt började följa familjen Al Asims brottsliga verksamhet. Hon blev inspirerad till att börja skriva om dem.

Johanna och en fotograf började följa ungdomspolisens arbete. Angered hade problem med kriminella ungdomsgäng. Hon såg att polisen var tvungen att göra en massa annat än att fokusera på ungdomsgängen. Dessa uppdrag inspirerade henne att skriva artikelserien i *Aftonbladet* och sedan boken. Jag ler när jag i slutet av boken läser att hon inte hittade något bra slut, eftersom ”allt jag skrev om bara pågick och ingenting stannade av. Varje gång jag skulle sätta punkt fick jag höra någonting nytt” (s. 291). Hon fick dock inte längre prata med någon inom familjen Al Asim. Detta meddelade deras advokat Edip Samuelsson.

¹<https://familjen.story.aftonbladet.se/>

Familjen Al Asim

Familjen Al Asim består av omkring 120 personer. De flesta bor i Angered. Omkring hälften av dem är över 15 år, ett 40-tal är män och över 30 medlemmar förekommer i polisens register och har deltagit i en omfattande brottslig verksamhet. De brott som familjen är kända för är ”mord, utpressning, grov kvinnofridskränkning, misshandel, olaga hot, narkotikabrott och vapenbrott” (s. 7).

Abu Nizar kom till Sverige från Libanon för 34 år sedan. Han har sju barn och 30 barnbarn. Flera av barnbarnen har blivit tvångsomhändertagna av socialtjänsten. Familjen har släkt på många platser i Sverige och även i Tyskland.

Abu Nizar betonar i samtalen med Johanna att han kämpar mot den extrema islamismen, mot al-Qaida och IS (s. 55). Han menar att det är en skam vad de gör i religionens namn, i islams namn.

Polisen

En polis som ständigt återkommer i boken är Ulf Merlander. Johanna fick kontakt med honom första gången år 2005 när han var ungdomspolischef på Hisingen och hon var krimreporter på *Göteborgs-Posten*. 15 år senare var han chef för lokalpolisområde Nordost och de hade kontakt många gånger. Han var inte särskilt förtjust i tanken att Johanna skulle skriva en bok om familjen Al Asim. Johanna berättar ganska ingående och mycket positivt om Ulf Merlander. Ett litet exempel: ”Och när han klipper sig gör han det alltid i någon av salongerna i området” (s. 38). Det ger en liten vink om vilken person han är.

Johanna berättar att Merlander ställde höga krav på sina poliser när han tillträdde chefsjobbet. ”Alla som jobbade där var tvungna att arbeta hårt” (s. 38). Några poliser slutade, medan poliser som arbetat inom privata sektorn under några år ringde och frågade om de fick komma tillbaka. Hans mantra var: ”Vi ska återta gatan. Relationsbyggande och gränssättande. Samtidigt!” (s. 39) Han präntade in detta mantra i alla poliser i området. De skulle sätta tydliga gränser och inte vara kompisar med de kriminella, ”men de skulle inte heller vara onödigt konfrontativa och de skulle ha en dialog med alla. De skulle skapa relationer med de som bodde i Angered och ’återta gatan’” (s. 39). Arbetsättet hade stöd i forskningen.

Merlander använde sig av Brottsfö-

Johanna Bäckström Lerneby

rebyggande rådets ”fasteori”. I fas ett skulle man ”återta gatan”. Det innebar att man skulle synas ute. Man skulle också arbeta för att få tillbaka allmänhetens förtroende. I fas två skulle resten av samhället kopplas in, andra myndigheter och föreningar. Bostadsbolagen måste engageras i att sätta upp belysning, renovera tvättstugor, fixa gemensamhetsutrymmen och liknande (s. 40). I fas tre arbetade poliserna med underrättelser och med att få fast de tunga brottslingarna. Det var den del av polisarbetet som var populärast hos poliserna. Nu började också en ingående kartläggning av området. Under åren 2015 till 2017 hade personer ur familjen Al Asim polisanmälts för brott närmare 200 gånger. Ofta lades utredningarna ner eftersom de som anmälde inte ville medverka (s. 41).

När analysen var klar kontaktade Ulf Merlander Abu Nizar för att berätta för familjens överhuvud vad polisen kom-

mit fram till, ”hur det såg ut i hans familj och vad myndigheterna tänkte göra åt saken” (s. 41). Nästan lika imponerad som jag är av Johannas arbete blir jag av Ulf Merlanders vision och arbetssätt. Av förklarliga skäl blev han ofta inbjuden att tala på evenemang och konferenser. Exempelvis säger han att i och med att han blev ett känt namn även för de kriminella, så kunde han vara lite avlastning för poliserna i yttre tjänst. ”De kunde skylla på polischefen, typ: ’Det där får du ta med Ulf istället’” (s. 126). Han fick ta emot massor med telefonsamtal och en massa kritik, men han verkar ha klarat av att hantera det genom sin kloka människosyn och sin arbetsstrategi.

Ulf Merlander berättade för Johanna att i början så ”var polisen inne och tassade i alla andra myndigheters arbete. Socialtjänsten ville ofta ha med sig polisen...” (s. 293). Och så vidare... Men Ulf Merlanders strategi var att alla skulle sköta sitt arbete och ta ansvar för det. När skolorna ringde och ville att polisen skulle komma och prata ”om normer och värderingar med eleverna” så betonade Merlander att de vuxna på skolorna själva först måste ta sitt ansvar innan de ringde polisen.

Ett litet exempel på vilka utmaningar polisen hade är när Johanna berättar att barn i området mot betalning kunde hålla vakt när de blev ombedda av någon äldre. De unga pojkarna kallades ”spejare” och skulle varna när polisen kom. De visste allt, kände alla poliser och visste vilka civila bilar de använde sig av. De kände alla som bodde i området. De visste var knarkförsäljarna stod. De visste var de kriminella hade sina vapengömmor. Johanna berättar att det var till dessa ungdomar som de kriminella vände sig när de behövde vapen (s. 16). Inte undra på att kriminalitet tidigt blev en livsstil. Det visar också hur enormt nödvändigt ett välstrukturerat och medvetet polisarbete är.

Maria – företagaren

Ett spännande sätt som Johanna använder för att ge en bild av hur det kan gå till och hur det kan upplevas om man som företagare är utsatt för hot och utpressning. Hon har skapat en fiktiv företagare, Maria, kaféägaren, som vi får följa genom hela boken. Johanna ”träffar” Maria om och om igen under flera år, lyssnar på henne om hoten och hennes rädsla, om

hur Maria får sina kaféfönster sönder-
slagna, hur bilar står utanför kaféet och
skrämmer, om att hon får hotfulla SMS
och telefonsamtal och mycket mer. Maria
vägrar polisanmäla eftersom hon vet att
situationen då blir ännu värre. Det hade
de som hotat informerat henne om. Maria
blir till slut tvungen att sälja kaféet och
sitt hus och flytta till okänd ort.

Maria existerar inte i verkligheten, men
däremot hennes ”företagarbröder” och
”-systrar” som utsätts för denna krimi-
nella utpressningsverksamhet. Ingenstans
i boken säger Johanna att det är familjen
Al Asim som ligger bakom detta, men
det är en slutsats man som läsare drar, ef-
tersom det i massmedia rapporterats om
att familjen använde sig av ”maffiameto-
der”.

Johanna berättar att företagarna och de
boende långsamt hade fått anpassa sig till
de kriminellas regler. De hade normalise-
rats. Till och med poliserna hade anpassat
sig. Polischef Ulf Merlander beskrev det
så här: ”Det har skett en normalisering av
det exceptionella, vilket lett till att varken
polisen eller de boende reflekterar över
det avvikande läget i området” (s. 22).

Glimtar av kulturen

Ett exempel på familjekulturen var när
en av sönerna Al Asim blev utsatt för
ett mordförsök och låg på sjukhuset. Då
hade han besök av ledare för flera krimi-
nella nätverk. En av dem berättade senare
för Johanna att man gjorde så av två skäl:
”Ett: Man vill visa respekt och lojalitet.
Två: Man vill visa att man är oskyldig.”
(s. 27)

Johanna inser att familjen Al Asim
lever i en kultur där man tvingas förlita

Ulf Merlander

Spårvagn i Angereds Centrum. En förort till Göteborg där ”familjen” styr. Foto Albin Olsson/Wikipedia.

sig på familjen, medan hon som svenska
har fått lära sig lita på den starka staten.
Dessa skillnader i samhällssyn påverkade
synen på rättsväsendet och på hur kon-
flikter skulle lösas.

Vad gör en familj till maffia?

Johanna ställer sig den frågan när hon
försöker förstå kulturen. Polisen och
andra som hon intervjuade menade att fa-
miljen betedde sig som en maffia. Medan
familjen själva betonade att de var pro-
blem- och konfliktlösare. De hjälpte var-
andra, medlade, men drog sig inte för att
använda våld och hot. De blandade helst
inte in polisen (s. 60).

Utsatta områden

Johanna berättar att det finns 61 ”utsatta
områden” totalt i Sverige (s. 64). Hon
beskriver och definierar vad som menas
med ”utsatta områden” och med ”särskilt
utsatta områden”. På en presskonferens
fick hon veta att det fanns omkring 200
kriminella nätverk som totalt bestod av
omkring 5 000 personer i dessa utsatta
områden. Det var vid den konferensen
som dåvarande polischefen Dan Elias-
son sa de berömda orden: ”Hjälp oss,
hjälp oss! Vi måste ha kommunerna med
oss...!”

Operativa Rådet inom Ekobrottsmyndig-
heten² har till uppgift att arbeta mot

den grova brottsligheten. Det var intres-
sant att läsa om hur de kunde arbeta (s.
66).

Ulf Merlander deltog i ett möte och
fick redogöra för situationen i Angered.
Rådet beslöt att inleda en nationell insats
mot familjen Al Asim. Det polisområde
som Ulf Merlander var chef för fick upp-
draget att leda insatsen. Polisen i Sverige
har enligt min uppfattning mycket att lära
av Ulf Merlander.

Avslutningsvis

Familjen är boken jag skulle önska att
alla läser, poliser, inklusive chefer på alla
nivåer, alla politiker, alla socialarbetare
och alla som på något sätt är inblandade
i arbetet i de utsatta områdena, med klan-
samhällena och med de kriminella nät-
verken. Den ger verkligen en fördjupad
insikt i de utmaningar Sverige har när det
gäller både det hyllade och det mycket
kritiserade ”mångkulturella projektet”. 📖

² Samverkan mot organiserad brottslighet -
<https://www.ekobrottsmyndigheten.se/om-oss/samverkan/Samverkan-mot-organiserad-brottslighet/>

SVERIGE-NYTT

Contras notisavdelning har i detta nummer sammanställts av C.G. Holm. De källor som refereras är inte direkt citerade, utan texten är Contras sammanfattning av originalkällan om inte annat markeras med citationstecken.

Arv minskar förmögenhetsskillnader

Mikael Elinder, Oscar Erixson och Daniel Waldenström, alla högt kvalificerade akademiker med nationalekonomi som specialitet, har studerat effekterna av arv. De konstaterade bland annat att den nu avskaffade arvsskatten ökade förmögenhetssklyftorna. Förklaringen var att de som inte hade någon förmögenhet men fick ett stort arv betalade en arvsskatt som var en betydande del av förmögenheten, medan den som redan var förmögen och fick ett lika stort arv betalade en arvsskatt som var mycket mindre sedd i relation till den samlade förmögenheten.

Arv minskar den så kallade gini-koefficienten (där 1 betyder att en person sitter på all förmögenhet och 0 betyder att alla har precis lika mycket). Arven utfaller någorlunda jämnt mellan olika förmögenhetsgrupper. Resultatet blir att den fattigaste halvan ökar sin förmögenhet med tre procentenheter medan den rikaste halvan minskar sin förmögenhet

med sex procent räknat som andel av den totala förmögenheten.

För de i toppen av förmögenhetsfördelningen motsvarar arvet endast tre procent av förmögenheten. Mindre bemedlade ärver däremot större belopp i förhållande till den egna förmögenheten. Arvsskatten gjorde att arvets förmögenhetsutjämnande effekt minskade. (*Ekonomisk Debatt*)

Elbrist stoppar nybygge

I Täby finns en färdig plan på att bygga tolv radhus. Allt är klart och kommunen har fixat till detaljplanen. Men det finns en hake. Det finns ingen elkapacitet tillgänglig. Radhusen skulle ha varit färdiga 2021 men elbristen gör att byggandet kommer att skjutas fram till 2026...

Plastpåsar

Den 1 maj infördes en skatt på 3:75 per plastpåse. Plastpåsar kostar nu i butikerna 6 kronor, efter att ha kostat cirka 2 kronor tidigare. Skatten är tänkt att inbringa 2,7 miljarder kronor per år, men den första månaden var årstakten under 300 miljoner kronor. Folk har valt papperskassar eller egna väskor istället.

Plastpåsar har när de väl burits hem huvudsakligen använts som soppåsar och när det nu inte längre finns lika många plastpåsar tillgängliga tvingas allmän-

heten köpa rullar med soppåsar i plast istället. En plastpåse i rulle kostar cirka 1:75. Följden blir alltså att människor får betala lika mycket för sina soppåsar som tidigare, men de är av sämre kvalitet.

Det finns en del kommuner som arbetar med sopsortering med hjälp av olikfärgade plastpåsar. En sådan kommun är Eskilstuna där olika sorters sopor ska förpackas i plastpåsar av olika färger som renhållningsbolaget tillhandahåller. Regeln har varit att sopor som inte passar in i de fördefinierade kategorierna skulle placeras i ”vanliga” kommersiella plastpåsar. Efter den 1 maj har Eskilstuna renhållningsbolag tvingats leverera även dessa påsar till sina kunder. För att kommunen ska slippa betala 3:75 per påse i skatt har man kommit på att klippa upp handtagen på påsen så att den numera måste bäras till soptunnan i famnen istället för i handen.

Småpåsar för frukt och grönsaker har tillhandahållits gratis av butikerna. Men nu beläggs de med 37,5 öres skatt. Följden blir att en större andel av frukt och grönt kommer att säljas förpackat i plast i butikerna. Om man dessutom tar hänsyn till att konsumenterna kommer att köpa soppåsar i plast blir följderna att den totala mängden plast ökar.

Vänsterpartiet och terrorismen

SIDA betalar varje år pengar till de politiska partiernas egen u-hjälp. Centerpartiet har varit ute i blåsväder sedan det visat sig att partiets stöd till Irak hamnade i fickan hos partimedlemmars närstående.

Men frågan är om inte Vänsterpartiet är värst (vem kunde tro något annat). Via Vänsterns Internationella Forum har det colombianska kommunistpartiet fått 4,9 miljoner kronor i stöd från de svenska skattebetalarna. Det colombianska kommunistpartiet har som sig bör för ett kommunistparti hammaren och skäran som symbol. Partiet har historiska band med terroristorganisationen FARC. 2010 användes svenska biståndsmedel till partiets valkampanj.

En annan mottagare av stöd från Vänsterpartiet är den palestinska terrororganisationen DFLP. Organisationen har fått fem miljoner i stöd av de svenska skattebetalarna. Partiets logga innehåller en karta över regionen där det inte finns något Israel. DFLP har varit ansvarigt för robotbeskjutning in i Israel.

JASÅ LÖFVEN HAR ÄNTLIGEN ANAMMAT MUNSKYDD MOT CORONA-SMITTAN

NEJ INTE ALLS. DET DÄR ÄR ETT SKYDD SOM SKA HINDRA ATT GRODOR HOPPAR UT UR HANS MUN

Arbetande massornas parti på Filippinerna har fått 1,9 miljoner kronor i stöd, vilket bland annat använts för utbildning om revolutionära omvälvningar. Partiet strävar efter upprättandet av kommunistiska folkkommittéer (det som kallades sovjeterna i ett annat land och en annan tid) och införandet av planekonomi.

Vidare har stöd gått till Vietnams Kvinnoförbund och Bosniens arbetarkommunistiska parti.

Svenskar dömda för bombdåd i Köpenhamn – den ene var aktiv vänsterpartist

De båda svenska medborgarna Nurettin Nuray Suleyman, 23 och Zacharias Tamer Hamzi, 24 har av Köpenhamns tingsrätt dömts till fyra respektive fem års fängelse samt livstids utvisning från Danmark för ett bombdåd i den danska huvudstaden.

Det var den 6 augusti 2019 som en bomb detonerade utanför Skattestyrelsen på Østerbro i Köpenhamn. Inga människor drabbades, men skadorna på Skattestyrelsens byggnad uppskattas till 6,2 miljoner danska kronor. Den intilliggande Nordhavn-stationen fick skador för 12.000 kronor.

Åklagaren hade yrkat på sju års fängelse för de båda gärningsmännen, men tingsrätten nöjde sig med fem år för Hamzi, då det var han som placerat ut bomben under det att Suleyman, som endast agerade chaufför, fick fyra år.

Dådet bedömdes inte som terrorbrott, något som åklagaren hade yrkat på. Bombmännen uppges i dansk press ha varit barndomsvänner. Hamzi är hemmahörande i Beddingestrand medan Suleyman är från Arlöv. De fraktade bomben i bil över Öresundsbron.

Hamzi har varit aktiv i Vänsterpartiet i Skurup. (Politiken)

Unga flickor får åtalsunderlåtelse i högre utsträckning än pojkar när de lagförs.

Det slår Brå fast i en ny kortanalys där man samtidigt konstaterar att en del av den uppmätta könsskillnaden är oförklarad. Brottsförebyggande rådet, Brå, har i en ny kortanalys undersökt könsskillnader mellan unga pojkar och flickor vid beslut om åtalsunderlåtelse. Detta då det sedan tidigare står klart att det finns en

”konstaterad könsskillnad i lagföringsbesluten som är särskilt intressant att studera, nämligen att åtalsunderlåtelse står för hela 56 procent av flickors lagföringar, men för endast 29 procent av pojkars lagföringar”.

Brå har därför tittat närmare på könsskillnaden när det handlar om ungdomar mellan 15–17 år under åren 2013–2018. I analysen konstateras, bland annat, att cirka hälften av könsskillnaden i andelen åtalsunderlåtelse kan förklaras av att de ärenden där flickor förekommer skiljer sig åt från de ärenden som rör pojkar. Men den andra hälften är oförklarade skillnader som beror på kön.

Blir det något vaccin mot kinesiska viruset för Sverige?

Även om ett vaccin kommer på plats så riskerar Sverige att hamna sist i kön och i värsta fall bli helt utan, larmar ekonomiprofessorn Rikard Forslid. När andra länder har vaccinproduktion inom sina gränser, skrivit kontrakt och dammsugit världsmarknaden på ett kommande vaccin har regeringen och ansvariga myndigheter knappt kommit ur startgroparna, förklarar han.

Regeringen var illa förberedd när det gällde att förse svenska folket med tester och vi blev ett av de länder som under en period hade sämst tillgång i världen, enligt statistik från Oxford University och organisationen Global Change Data Lab. Kritiker menade att det berodde på bristande engagemang och dålig planering. Men framför allt – otydlig ansvarsfördelning mellan regeringen och dess myndigheter.

Nu riskerar samma sak att hända med det eventuella kommande vaccinet. Allt för många parametrar pekar mot att Sverige riskerar att bli utan vaccin, eller i alla fall hamna sent i kön för att få det, menar Rikard Forslid, professor i nationalekonomi vid Stockholms universitet, som i över 15 år har varit engagerad i frågan om vaccinproduktion i Sverige.

Tidigare fanns det många vaccintillverkare i världen men de har blivit väldigt få. Marknaden domineras av fyra stora aktörer, varav två ligger i USA.

Eriksdalsbadet – 20 år och redan kaputt

Nättidningen *Smedjan* har granskat Sveriges ”nationalarena” för simning, Eriks-

dalsbadet. Badet invigdes 1999 och är den näst yngsta simhallen i Stockholm. Den yngsta – Husbybadet – invigdes senare samma år. Betongen vittrar, bassängerna läcker och det regnar in genom taket. Efter bara två decennier i drift behöver Eriksdalsbadet totalrenoveras för närmare en miljard: 918 miljoner kronor är den senaste prognosen.

Inga personliga P-platser i Göteborg

I Göteborg håller de kommunala bostadsbolagen på att dra in de personliga P-platser man hyrt ut till hyresgästerna. En del har P-platsen som en del av hyresavtalet om lägenheten, men andra har bara ett separat avtal om P-platsen. Det handlar om 38 000 platser som ska försvinna och ersättas med att hyresgästerna ska tvingas åka runt i grannskapet för att hitta en ledig plats, som kommer att kosta mer än nuvarande personliga P-plats dessutom. Hyresgäster som haft P-platsen inskriven i hyresavtalet har ändå blivit av med den, men de har framgångsrikt slagits för sin P-plats i domstol. Men framgången där är tillfällig. De kommunala bostadsbolagen försökte slippa ifrån de personliga P-platserna utan att ens säga upp hyreskontraktet. Nu blir det till att åtminstone ändra hyresavtalen för de som blir av med sin P-plats, med den byråkrati som följer av det.

Processbenägna och privatägda Beredskapsmuseet i Djuramossa har polis-anmält komikern Aron Flam för att han inkräktat på museets upphovsrätt till ”En svensk tiger”. Flam menar att han skapat ett eget verk genom att förse tigern med ett hakkors, en uppsträckt tass och en blinkning. Den ursprungliga tigern betalades av svenska skattebetalare, som dock inte får vara med nu. Rättegång i september.

UTLANDS-NYTT

Rökförbud

I Suffolk County i New York överväger man att förbjuda rökning i den egna lägenheten. Argumentet för förbud är att rök kan spridas till andra lägenheter genom sprickor och glipor eller genom rörledningar. (Reason)

Kina tar Mekongs vatten

Mekong är en av världens mäktigaste floder. Rinner genom Sydostasien. Kina har byggt elva stora dammar längs Mekongs lopp och länderna som ligger nedströms Kina (Thailand, Laos, Kambodja och Vietnam) upptäcker att floden torkar ut eller att folk får båtarna förstörda när det plötsligt kommer massor med vatten. Det finns en internationell regleringsmyndighet, Mekong River Commission, men Kina är inte med. (The Economist)

Världens en gång största kyrka blir moské

Hagia Sofia (den heliga visheten på svenska) invigdes i slutet av år 536 och var då världens största kyrka. När Peterskyrkan i Rom invigdes 1626 var den dock större än Hagia Sofia. Hagia Sofia tjänade som den främsta ortodoxa katedralen och var under 917 år kristenhetens viktigaste kyrka i östra Europa. År 1453 erövrades Konstantinopel av sultanen Mehmet II, som omvandlade kyrkan till en moské.

Så här skriver Sture Linnér i Bysantinsk kulturhistoria (2004): "Efter femtiotredagars ursinniga strider utspelade sig nu fruktansvärda scener. Med sultanens tillåtelse massakrerade turkarna stora delar av befolkningen och plundrade kyrkor och hem. Några invånare hade barrikaderat sig i Hagia Sofia för att en sista gång begå nattvarden. Soldaterna bröt sig emellertid in och tog dem till fånga som slavar, utom barn och åldringar som de högg ned på stället. Flickor och pojkar våldtogs på altarborden."

Mehmet såg bland annat till att täcka över många vackra mosaiker med kristna motiv, som sakta och försiktigt tagits fram igen under de allra senaste decennierna. Mehmet lät också hänga upp stora dominerande texttavlor på arabiska som förtagit en del av den gamla katedralens

skönhet. Det nya Turkiets skapare Kemal Atatürk lät 1934 omvandla moskén till ett museum, detta efter 481 år under muslimsk kontroll.

I juli förklarade Turkiets president Erdogan att den gamla kyrkan åter skulle bli en moské. Det är en helgedom som byggts av kristna för kristen gudstjänst och Erdogans (liksom en gång Mehmeds) handlingar kan inte beskrivas som något annat än ett helgerån.

Förbjuden kunskap

Professor Stephen Hsu vid Michigan State University tvingades lämna sin post som ställföreträdande chef för forskning och innovation sedan han i sin egen forskning funnit att det var lika sannolikt att en svart polis använde skjutvapen mot svarta som att en vit polis gjorde det. Hsu tvingades av politiska skäl dra tillbaka sin studie.

Farlig kunskap

Enligt forskarna Madison och Fahlman i tidskriften *Studies in Higher Education* hade manliga nyblivna professorer 64 procent fler publikationer och hela 260 procent fler citeringar än nyblivna kvinnliga professorer. Inom samhällsvetenskap hade männen 81 procent fler publikationer och 42 procent fler citeringar. Detta sammanfaller med en mycket större ökning av antalet kvinnliga professorer (78 procent) än manliga professorer (28 procent) inom samma tidsperiod. Inom vetenskapen brukar man ta antalet artiklar/studier och antalet citeringar i erkända vetenskapliga tidskrifter som ett mått på produktivitet.

Hamas-ledare hoppar av till Israel

Mohammad Abu Ajwa, som ledde Hamas marina specialenheter inom rörelsens militära styrkor, har hoppat av till Israel. Avhoppet skall ha ägt rum sedan Hamas gripit vad man betecknade som "isolerade" Israel-spioner.

Den saudiorienterade tidningen *Al-Arabiya* har rapporterat att Hamas gripit 16 medlemmar av en israelisk spionring varav en lyckades fly till Israel. Ajwa

skall enligt uppgift ha spionerat för Israels räkning i årtal och kunde fly sedan den israeliska underrättelseorganisationen Mossad förberett avhoppet och hjälpt honom att fly.

Enligt *Al-Arabiya* skall avhopparen ha medfört en "guldgruva" av hemligt underrättelsematerial till Israel.

Fick nog av New York Times

Bari Weiss anställdes av *New York Times* när de in i det sista trodde att Hillary Clinton skulle vinna valet 2016. *The Times* insåg att något gått fel när de så katastrofalt missbedömde det amerikanska folket. Nu har Bari Weiss fått nog, *The New York Times* kommer att fortsätta att falla ner till att bli en extremistblaska utan kontakt med verkligheten. Här är ett utdrag ur Baris avskedsbrev till *The Times*.

Jag anslöt mig med glädje till *New York Times* för tre år sedan. Jag anställdes för att bredda tidningens åsiktsspektrum. För att hitta mittenmänniskor, konservativa och andra, som inte sett *New York Times* som sitt hem. Anledningen var enkel. Tidningen hade misslyckats med prognoserna för valet 2016. Tidningen hade helt enkelt missat att förstå sig på det land den verkade i. Min viktigaste uppgift var att få till stånd en ändring.

Men mitt eget felaktiga tänkande gjorde att jag blev till ett ständigt offer för kollegor som tyckte att jag hade fel åsikter. De kallade mig både nazist [Bari Weiss är judinna] och rasist. Jag har lärt mig att strunta i kommentarer som att "nu skriver du om judarna igen". Flera av de kollegor som varit vänligt inställda till mig trakasserades av andra medarbetare. En del medarbetare hävdade att jag måste rensas ut från *The Times*. Andra satte en yx-emoji bredvid mitt namn. Och andra anställda kallade mig lögnare och hycklare. Även om de gjorde det på Twitter räknade de med att ingen skulle reagera på företaget. Och de hade rätt.

Hongkong

Kommunist-Kinas kvinna i Hongkong, Carrie Lam, säger att de 600 000 som röstade i demokraternas primärval kan ha brutit mot de nya kommunistiska säkerhetslagarna. Primärval är ingen offentlig angelägenhet i Hongkong utan en helt privat angelägenhet. De som deltar i primärvalet för ett parti som stödjer en självständig linje mot Kommunist-Kina

kan räkna med att de blir föremål för utredning om de bryter mot de nya säkerhetslagarna som införts av kommunistregimen i Peking. Enligt Lam finns det inget sådant som ett primärval i Hongkongs valsystem.

Rasism

Helkorkade *Sveriges Radio* anser att orden indian och eskimå är rasistiska. Det verkar som om man ska ersätta ordet eskimå med inuit. Vilket är FEL. Helt fel. Inuiter är ett folkslag i eskimåernas östliga område. Yupik heter ett folkslag i eskimåernas västra utbredningsområde (Alaska och östra Sibirien). Både yupiks och inuiter är eskimåer. Ungefär på samma sätt som både norrmän och svenskar är skandinaver. Mest kände yupik är troligen Todd Palin, Sarah Palins (en gång republikansk vicepresidentkandidat) före detta man. Todd är 1/8 yupik (eskimå) och 5/8 svensk. Han är dock 0/0 inuit.

Italienarnas semester betalas av svenska skattebetalare

Svenska "förhandlare" har sett till att Italien kan fortsätta med sin ansvarslösa ekonomiska politik. På de svenska skattebetalarnas bekostnad. Nyligen överenskoms att EU ska skänka 390 miljarder euro till länder som drabbats av det kinesiska viruset. Pengarna ska lånas upp, men när lånen ska betalas tillbaka är det skattebetalarna som får rycka in. Det lär dock dröja något decennium. Men då blir det dags

för svenska skattebetalare att ställa upp. Italien visade nyligen hur pengarna kommer att användas. Italienska staten satsar 2,4 miljarder euro på en gåva till alla italienare. De får 150 euro för ett singelhus-håll, 300 euro för ett par och 500 euro för en barnfamilj för att spendera på hotellrum i landet under andra halvåret 2020. Gåvan gäller dock enbart för hushåll som tjänar mindre än 40.000 euro per år. Vi kan dock räkna med att alla svenska skattebetalare, oavsett inkomst, tvingas vara med och betala.

Hotande glaciär på Antarktis ingen fara

I alarmistiska media spreds för en tid sedan påståenden att Thwaite-glaciären på västra Antarktis var på väg att haverera, vilket skulle ge en höjning av vattenytan på flera meter. Thwaite-glaciären har varit helt borta under tidigare mellanistider, så om den försvann skulle det inte vara första gången. Sedan satellitmätningar av temperaturen på Antarktis började 1979 har inga nämnvärda förändringar av temperaturen inträffat. Sedan 1998 har temperaturen faktiskt minskat under 20 av de 30 åren.

Och på huvuddelen av Antarktis ökar ismassan konstant. Mellan 1992 och 2001 var den årliga ökningen av ismassan 112 miljarder ton, mellan 2003 och 2008 sjönk dock ökningen till ett årsge-nomsnitt på 82 miljarder ton.

(*climatchangedispatch.com*)

Intensiv registreringskampanj

Demokraterna jobbar intensivt på att registrera fler väljare. I vissa delstater (till exempel Kalifornien) kan man sedan ordna privata röstmottagningar, där nyregistrerade väljare överlämnar sina röster till demokratiska partiarbetare som sedan kan överlämna hundratals röster till valmyndigheten. I Sverige förutsätts att ett ombud känner den person som ombuds-rösten lämnas för, och det är inte tillåtet att lämna flera röster.

Demokraterna använder sig av alla upptänkliga register de kan få tag på för att värva nya röstande. Från Atlanta rapportereras att katten Cody fick reklammaterial. Cody dog under George W. Bush tid och hade alltså ingen möjlighet att rösta på vare sig Barack Obama eller Donald Trump.

Det är väl inte troligt att Cody lyckas registrera sig. Men hennes matte Carol Tims är upprörd, även om hon med glimten i ögat kallar Cody för en DemoCat.

(*Breitbart*)

Även vänstern får nog

Även vänsterinriktade personer börjar få nog av den radikala vänsterns attacker mot yttrandefriheten och återkommande försök att tvinga bort högerorienterade debattörer från offentliga framträdanden. Ett upprop för att slå vakt om yttrandefriheten har undertecknats av bland andra Noam Chomsky och J K Rowling. Det dröjde inte många timmar innan avgrundsvänstern kastade sig över Chomsky och Rowling.

Slaveriet möjliggjordes av afrikanska kungar

Negerslaveriet möjliggjordes genom att afrikanska kungar sålde sina undersåtar som slavar. Till vita slavhandlare, men framförallt till arabiska dito. De senare ordnade också expeditioner till Europa för att förse arabländerna med vita slavar. Arabiska slavjägare slog till och med till på Island, men framförallt på Irland. Och i Sverige ordnades på 1700- och 1800-talen insamlingar för att friköpa svenskar som hamnat i slaveri. Det handlade mest om sjömän som fångats på Medelhavet. Under det så kallade Första barbareskkriget 1801–1805 gjorde Sverige gemensam sak med USA och angrep bland annat Tripoli i nuvarande Libyen i syfte att få stopp på slavhandeln.

Magplask för Palmeutredningen

I juni presenterade åklagare Krister Petersson och polisen Hans Melander sina slutsatser om undersökningarna av mordet på statsminister Olof Palme 1986. Samtidigt lades utredningen ned.

Den sedan länge emotsedda presskonferensen blev ett stort magplask.

Inget nytt presenterades, men man ansåg sig ändå kunna peka ut en viss Stig Engström som misstänkt. Polisen tycks med hull och hår ha svalt privatspanaren Thomas Petterssons teorier. Men när Pettersson tycker att Polisen borde göra undersökningar som han själv inte kan göra, har dessa undersökningar när de väl gjorts inte gett något stöd för teorierna

Varför åklagaren och polisen nu utpekar Engström är svårt att förstå. Engström hade rört sig i Palme-kritiska kretsar och haft lokalpolitiska uppdrag för Moderaterna. Men vi var fyra miljoner som rörde oss i Palmekritiska kretsar vid den aktuella tidpunkten och varför just Stig Engström av alla oss miljoner skulle vara skyldig till mord har inte förklarats. Vår innerliga förhoppning är för övrigt att Contras hela dåvarande redaktion var betydligt mer Palme-kritisk än Engström.

Det enda vittnet som sett mördaren i ansiktet, Lisbet Palme (numera avliden), har tidigare pekat ut Christer Pettersson (numera avliden) som den skyldige. Vittneskonfrontationen sköttes visserligen på ett otillåtet klantigt sätt, men i de förhör med Lisbet Palme som hölls vid Stockholms tingsrätt och Svea hovrätt var hon tvärsäker. Så här skriver *Årsboken Anno* om Lisbet Palmes framträdande i Stockholms tingsrätt den 20 juni 1989: "Utan

ett uns av tvekan pekar Lisbet Palme i säkerhetssalen i Stockholms tingsrätt ut den för Palmemordet åtalade 42-åringen som den person som drygt tre år tidigare skjutit Olof Palme. Hon försäkrar upprepade gånger att det var 42-åringen hon sett i korsningen Tunnelgatan–Sveavägen." Mårten Palme hävdade inför rätten att han sett Pettersson redan utanför biografen Grand. För den 18 september heter det: "När Lisbet Palme förhörs i hovrättsförhandlingarna i Palmemålet vidhåller hon att det var Christer Pettersson som hon såg omedelbart efter det att det dödande skottet föll mot hennes make."

Man får utgå från att det behövs något alldeles extra för att plötsligt skylla på en person som inte har den minsta likhet med den gärningsman som utpekats tidigare. Det visade sig att duon Pettersson/Melander inte hade någonting att komma

cg.holm
@contra.nu

med. De trodde att så skulle vara fallet när de utlovade att saken skulle vara löst innan halvårsskiftet. Vad de hade var en revolver som en gång tillhört en numer avliden vapensamlare som var bekant med Stig Engström (nuvarande ägare köpte revolvren på auktion från vapensamlarens dödsbo). Vidare ett brev till Palmeutredningen där den anonyme brevskrivaren tar på sig mordet och tycker att man inte ska utreda en oskyldig, som vid tillfället var Victor Gunnarsson (numera avliden), den man som i pressen kallades "33-åringen" och som frisläpp-

tes kort efter att brevet kommit in till Polisen. Här skulle det kanske finnas DNA på brevet. Slutligen Olof Palmes överrock där förhoppningen var att förbättrad DNA-teknik skulle kunna avslöja något som inte var möjligt tidigare. Om någon av dessa tekniska bevismöjligheter hade infriats hade ju Pettersson/Melander haft något att komma med. Men NFC (Nationellt Forensiskt Centrum) lämnade negativt besked i alla tre fallen. De tekniska undersökningarna gav ingenting. Man kan tycka att Engström då rimligen inte skulle kunna utpekats för brottet, men det var fel. Trots att de tekniska undersökningarna inte gav något som helst stöd har man pekat ut Engström som misstänkt, samtidigt som man medger att det inte funnits möjlighet att ens få honom häktad på sannolika skäl. Man hade fått nöja sig med det mindre långtgående "skäligen grund" där den misstänkte måste släppas efter några dagar. Rättskunniga ifrågasätter dock att man ens hade fått godkänt för "skäligen grund". Det var när Victor Gunnarsson skulle häktas på "skäligen grund" som Polisens första korthus rasade ihop. Det blev aldrig någon häktning (Gunnarsson var anhållen men frisläpptes).

Det finns en lagparagraf om "förtal av avliden", Brottsbalken 5 kap 4§. Att beskylla någon för mord måste ju om något anses vara förtal. Men herrarna Petersson/Melander kan känna sig ganska trygga. Förtal och förtal av avliden är nästan uteslutande något som hanteras som enskilt åtal. Undantagsvis kan allmänt åtal ske, men kraven för att detta ska ske är så strikta att det i praktiken inte blir aktuellt, JK har följdriktigt sagt att de inte tänker ta upp ärendet. Återstår alltså enskilt åtal. Men enligt Rättegångsbalkens 20 kap 3 § är det bara fyra kategorier som har möjlighet att väcka enskilt åtal efter en avliden. Föräldrar; Stig Engströms föräldrar är avlidna sedan länge, mamman var född 1902 och pappan 1901. Maka/make; Stig Engström var frånskild när han avled år 2000. Bröstarvingar; Stig Engström hade inga barn. Samt fjärde och sista möjligheten syskon; Stig Engströms yngre bror född 1940 är avliden. Det finns alltså inga som är behöriga att väcka enskilt åtal för förtal av avliden. Petersson och Melander kan sitta trygga för åtal. ☞

Lika som bär? "Fantombilden", Christer Pettersson och Stig Engström.

Desinformation om Katyn

I Sveriges Nyhetsmagazin *Focus* från 5 mars 2020 skrev Nils Erik Forsgård en krönika ”Det talar vi inte om i Auschwitz”, baserad på intrycken från en resa som han tidigare företog till södra Polen. Syftet med krönikan var att beskriva en global ökning av antisemitism i Europa där atmosfären i Polen skulle tjäna som ett exempel. Krönikan innehöll grova faktafel, vilket jag informerade chefredaktören Johan Hakelius om per brev den 18 april 2020 och senare en påminnelse i maj och skrev att det vore på sin plats att skriva en krönika till, med korrektion och klagöranden.

Hakelius poserar inför allmänheten, med snobbiga kläder och för sig som en engelsk gentleman. Avviker dock från bon ton när det gäller svara på brev, vilket är en av riktiga gentlemäns dygder. Istället tillämpar Hakelius den traditionella, mesiga svenska metoden. Det som känns obekvämt är bäst att gömma och glömma. För att denna desinformation inte skall förbli oemotsagd skrev jag denna artikel.

Dåligt förberedd

Tyvär resten Forsgård till Auschwitz dåligt påläst och hoppades säkert att guiden skulle ”tala in” hela manuset till artikeln som han hade tänkt sig att skriva. Det skulle varit bättre om Forsgård hade läst till exempel den nyligen utgivna boken av Herman Lindqvist *Sverige-Polen 1000 år av krig och kärlek*. Då skulle han inte togt för Stalins version om Katyn ”att det var tyska nazister som avrättade 4 000 polska officerare”. Har Forsgård någon form av tacksamhetsskuld till KGB? En enkel titt på *Wikipedia* informerar att det var 22 000 polska officerare, poliser och tjänstemän som arkebuserades med nackskott, och att det inte var tyskarna utan sovjeterna som utförde detta monsterösa, bestialiska dåd.

Hemligstämplade beslut av Stalin och hela dåvarande sovjetiska politbyrå förseglade de polska officerarnas öde. De betraktades som icke reformerbara reakti-

tionärer, utan någon utsikt att omvändas till för kommuniststaten nyttiga individer. Varför minimerade Forsgård siffran? Tyskarna avrättade faktiskt inte tillfångatagna officerare och generaler, utan internerade dem i olika ”Oflag”, till exempel Oflag Murnau, där villkoren gjorde det möjligt att överleva.

Forsgårds landsman professor Arno Saxén från Helsingfors, var medlem av en internationell kommission som Tyska staten inbjöd att undersöka liken i Katyn. För det fick han efter kriget först fly undan sovjetiska påtryckningar till Sverige. 1952 reste han till en konferens i Zürich, som en alltid frisk 57 åring, men dog strax efter... men det är en annan historia. Det satt långt inne, men först 1990 erkände Putin att det var hans läromästare som var ansvariga.

Man kan undra hur mycket man kan

igor.niechajev
@contra.nu

kräva från guiden, och vad har Katyn och Jedwabne med guidade turen i Auschwitz att göra? Det var hemska saker, men en guide kan inte under en visning sammanfatta hela landets historia.

Konceptet verkade vara klart redan innan Forsgård skulle resa till Auschwitz. Oja sig för ökad antisemitism i Europa och passa på att ta in några djupt beklagliga historiska händelser (Jedwabne¹), som hände för 79 år sedan; balansera detta med förminskad Katyn under en falsk flagg, och låta förstå att Polen är ett bra exempel på ökad antisemitism i Europa idag. Lika träffande som att säga

¹Liten ort i östra Polen där större delen av ortens judiska befolkning massakrerades 1941. Efter andra världskrigets slut har det framkommit att det var ortens polska befolkning inte tyska Einsatzgruppe som var ansvarig för massmordet.

att svenskar av idag är rasister därför att Svenska staten har inrättat och under åren 1922–1958 drivit Institutet för rasbiologi.

Forsgård har även gjort en runda i den judiska stadsdelen Kazimierz där han uppfann en bar ”Izraelskie przekaski”. Namnet är en rätt i meny i Hamsa Hummus & Happiness Israeli Restobar, en av sju judiska restauranger i denna stadsdel. Han beklagade sig att han inte såg några israeler i baren. Tyvärr viste de inte att Forsgård skulle komma. Man kan bara undra hur länge en ”israelisk bar” hos oss i Sverige skulle klara sig innan det blev repris på kristallnatten, eller varför inte en bomb?

En jude kan idag promenera i Warszawa eller Krakow med kippa på huvudet, eller även med en hög hatt och vad skulle hända? Absolut ingenting. Tänk dig en dylik promenad i Malmö, eller delar av Stockholm.

Polska judar som överlevde

Det Forsgård inte tar med i sin artikel är att många polacker riskerade sina och anhörigas liv för att rädda judar. Regissören Roman Polanski är en av dem som räddades. Att det fanns också andra som angav judar till Gestapo är en annan femma.

Efter andra världskriget kan de judar som överlevde i Polen delas in i tre kategorier.

Den ena gruppen var kulturpersonligheter, akademiker, journalister, läkare och advokater, studenter med andra ord, en del av landets intellektuella elit. Vi beundrade dem, ibland även med avund. Poeten Julian Tuwim, pianisten Artur Rubinstein, filmaren Roman Polanski, författaren och jazz-pionjären Leopold Tyrmand, musikkritikern Jerzy Waldorf, listan är lång. De åtnjöt allmän uppskattning, var ”kultur-gudar” och är en icke separerbar del av det polska kulturarvet.

Den andra gruppen var hantverkarna som frisörer, skräddare (Jerzy Einhornsfar), konditorer och allehanda små affärs-

och verkstadsinnehavare. Dessa fyllde ett vakuum när staten satsade främst på tung industri, som till exempel stålverket Nowa Huta i utkanten av Krakow. Byggt för att balansera Krakows borgerliga befolkning. Hantverkarna hade en viktig funktion, genom att göra invånarnas liv drägligt.

Den tredje gruppen ledde sovjetiseringen och förtrycket av Polens befolkning under Stalins era. Josef Berman var inrikesminister och Hilary Minc var ansvarig för ekonomi. Hit hörde höga funktionärer i regeringen och säkerhetsapparaten, bland dem framträdande stalinistiska torterare. Här är listor på alla dessa förtryckets kreatur, bara att googla på.

Hilary Minc, Jakub Berman, Jozef Rozanski, Julia Bystygierowa, Rachmil Zambrowski, Mojżesz Bobrowicki, Natan Grinszpan, Józef Goldberg, Anatol Fejgin, Julia Brystygierowa, Lejb Wolf Ajzef, Izydor Kurc (Czaplicki), Lew Gangel, Mechel Hakman, Mendel Kossoj, Nachemiasz Okręt, Mojżesz Taboryski, Izaak Fleischfarb, Leon Rubinsztejn.

Domare och åklagare som specialiserade sig på summariska rättegångar: Fajga Danielak, Beniamin Wejsblech, Maria Zand, Emil Merz, Gustaw Auscaler, Stefan Michnik 5 600 verkställda dödsdomar mot militärer och partisaner trogna den lagliga polska exilregeringen i London.

Salomon Morel – den sadistiske chefen för ett koncentrationsläger efter kriget för tyska ungdomar som varit tvångsinkallade till Hitlerjugend och Volkssturm, och för polacker som var motståndare mot kommunismen. Många tyska tonåringar lät Morel svälta ihjäl. När polska myndigheter, efter Stalins död avskedade Morel från säkerhetstjänsten och inledde en undersökning flydde han till Israel, som vägrar utlämning. Alla dessa kanaljer och förtryckare har förstört judarnas rykte i Polen och även oskyldiga intellektuella och hantverkare fick lida. Detta är dock nu historia för vilket det är dags att sätta streck.

Polsk judendom sedan 1600-talet

Judarna har varit en del av Polen sedan 1600-talet. Flygtrafiken Tel Aviv–Polen går på högvarv (med avbrott för pandemin). Kaczynski håller kalifatet borta, ekonomin går bra och det är en atmosfär av försoning, åtminstone bland den upp-

Andrzej Wajda gjorde en film om Katyn 2007.

lysta delen av befolkningen. Det skulle inte förvåna mig om vi snart kommer att se ökad invandring av judar till Polen. Var kan de få bättre liv? Malmö kommer inte på fråga. Israel innebär liv under ständigt hot. Tyskland och Frankrike har miljoner muslimer och ständigt poppar nya terroristceller upp. Antal terrorattentat i Polen är noll.

Den växande antisemitism som oroar Forsgård och många andra är inte något

som infiltrerar européernas hjärnor. Den har att göra med förflyttningen av muslimer till länder med kristen befolkning och demokratisk tradition. Som bekant går demokrati, tolerans och islam inte ihop. Kommer man än ihåg Davis Cup-matchen i tennis, Sverige–Israel 2009 som fick spelas i Malmö inför tomma läktare?

Det var inte den inhemska befolkningen, eller etniska européer som attackerade Charlie Hebdo, judiska restaurangen Jo Goldenberg 1982 och en butik med koshermat i Paris 2015. I Sverige bor idag 700 000 muslimer och tack vare hög nativitet och invandring blir de fler för varje år som går. Pondera att bara 1 procent är militanta islamister (7 000) och 5 procent (35 000) sympatiserar med dessa, medan resten bidrar positivt till det svenska samhället och vi har ett problem som vi knappast har resurser att hantera. Forsgård artikel tar inte alls upp det hot mot judar och överhuvudtaget mot resten av befolkningen, mot vår livsstil och våra lagar, som den växande muslimska gruppen utgör. På så sätt är Forsgård politiskt korrekt vilket även gäller Hakelius. Forsgård riskerar inte minskade anslag till tankesmedjan ”Magma” där han är chef. Det är ett lysande exempel på hur kulturvänstern indoktrinerat landets befolkning. Redan idag måste vi anpassa oss och visa hänsyn till hur muslimerna skulle reagera, eller hur Nils Erik Forsgård? 📧

Gravarna i Katyn undersöks 1943

Korstågen – ett försvar mot muslimsk erövringspolitik

För snart 1400 år sedan började muslimer med våld erövra områden som i århundraden dominerats av kristna. De militära angreppen började redan under Muhammeds tid, men fortsatte efter hans död år 632.

Först handlade det om den arabiska halvön där befolkningen bestod av kristna, judar och månggudadyrkare. Efter ungefär hundra år handlade det om resten av Mellanöstern, Nordafrika och Spanien, så småningom även Balkan. Kristna mördades (det kallades avrättning) och i den mån de fick överleva tvingades de betala jizya, en särskild skatt som inte betalades av muslimer.

Islam var och har förblivit våldets och krigets religion.

Kristna storstäder som Jerusalem, Alexandria och Antiokia förvandlades till muslimska fästen under århundradena närmast efter Muhammed. Ungefär två tredjedelar av den kristna världen erövrades av muslimer.

Erövringen var ingen fridsam tillställning. En författare skriver om den muslimska erövringen av Nikiou i Egypten: ”Det fanns inte en enda soldat som motsatte sig muslimernas intåg. De erövrade staden och mördade alla de mötte på gatan och i kyrkorna – män, kvinnor och barn. Ingen skonades. Sedan fortsatte de till andra platser. Plundrade och dödade alla de fann...”

När Jerusalem erövrades av muslimerna år 638 lät erövrarna visserligen de kristna överleva, men med åren fördjupades förtrycket. Det räckte inte att betala jizya, skatten höjdes, kors förbjöds och härskaren krävde extra pengar för att han inte skulle förstöra kristna helgedomar.

Under 800- och 900-talen drabbades kristna av avrättningar och korsfästelser, situationen var så svår att många flydde till Konstantinopel.

År 1004 lät kalifen al-Hakim förstöra den heliga gravens kyrka i Jerusalem och kristna beordrades att bära stora kors och judar en träkalv.

År 1056 utvisades 300 kristna från Jerusalem och kristna förbjöds att besöka den återskapade heliga gravens kyrka.

De kristna gjorde bara begränsat motstånd, först efter ungefär 400 år samlades man till en motoffensiv i form av korstågen. Korstågen har idag fått dåligt rykte, trots att det handlade om ett försvarskrig för en folkgrupp som utsatts för förföljelse.

Det förtjänar att noteras att de kristnas tidiga framgång inte skedde genom militär erövring utan genom mission. Romarriket var under kristendomens framväxt militärt helt dominerande i de områden som kristnades. Kristendomens fram-

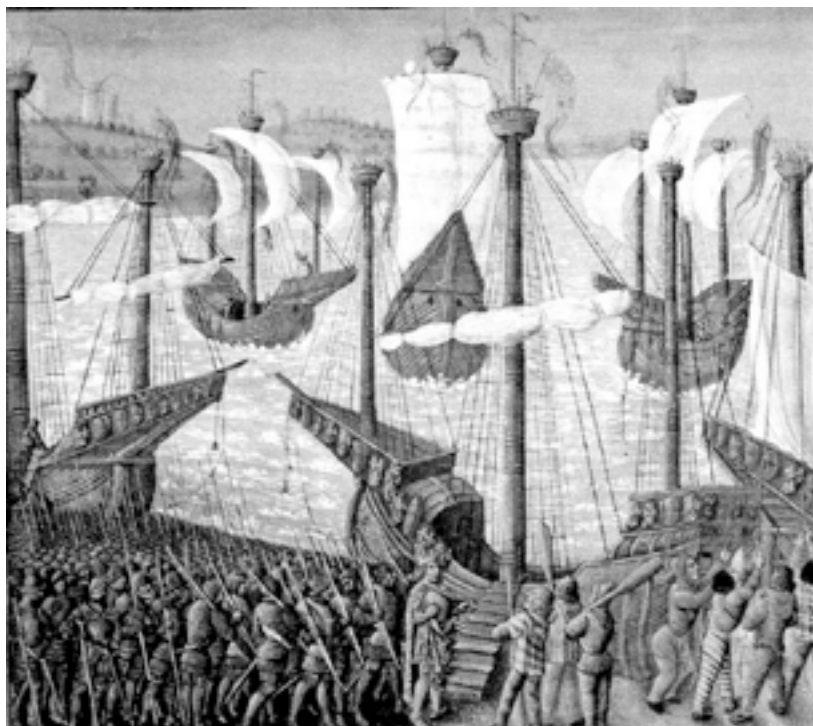

cg.holm
@contra.nu

gångar var inte militära. Under 800-talet gjorde de muslimska härskarna upprepade framstötningar mot de italienska och frans-

ka kusterna för att plundra och ta slavar. Slavjakten fortsatte långt in på 1800-talet och så avlägsna länder som Irland och Island drabbades. Sveriges sjöfart drabbades också och många svenska sjömän blev slavar sedan deras fartyg erövrats av muslimska pirater. I början av 1800-talet slog sig Sverige och det nyligen självständiga USA ihop för att slå till mot de så kallade barbareskstaterna. Tre svenska fregatter deltog i det första barbareskkriget. Det var den första militära konflikten efter frihetskriget som USA var involverad i och den handlade alltså om att bekämpa slaveriet.

År 1054 klövs den kristna kyrkan i två, den katolska i väst och den ortodoxa i öst. Påven styrde i Rom och kejsaren i Konstantinopel. När muslimerna ökade sitt förtryck i de erövrade områdena väddjade kejsaren, Alexius I Comnenus, till påven Urban II om hjälp år 1095. I det som idag är Turkiet (Anatolien) hade turkarna anlant (befolkningen var tidigare huvudsakligen grekisk) och med turkarna islam. Kejsaren i Konstantinopel väddjade om stöd för att slå tillbaka den muslimska

*Franska korsfarare anländer till staden Akko 1191.
Ur en handskrift från 1400-talet.*

expansionen. Urban II organiserade det första korståget som ett rent försvarskrig mot muslimsk expansion. Påven förklarade att utan ett ordentligt försvar skulle Guds trogna drabbas av svårare förföljelser av turkar och andra muslimer. Han såg det, i det tal som lanserade korstågen i franska Clermont den 27 november 1095, som en helig resa där deltagarna skulle bli renade; de skulle föras bort från syndens död till det eviga livet i himlen. De som dödades i striden för att befria Jerusalem skulle komma direkt till det himmelska konungariket.

Det första korståget lyckades ganska bra och Jerusalem kunde befrias år 1099. Det blev sedan i kristen hand till 1187. År 1099 grundades kungariket Jerusalem. Kungariket utvidgades under kung Balduin I och bland annat erövrades Beirut 1110, en erövring som skedde under ledning av en norsk flotta under Sigurd Jorsalafarare (Jerusalemresenären). Staden Akko hölls av de kristna till 1291 och de sista borgarna ytterligare något år. Efter 193 år var dock muslimerna tillbaka. De kristna tvingades fly eller blev slavar under de nya muslimska härskarna.

En muslim från Spanien, ibn Jubayr, som gjorde en pilgrimsresa till Mekka på 1180-talet noterade att muslimerna hade det mycket bättre i de områden som kontrollerades av kristna än i de områden som kontrollerades av muslimer. Det kan noteras att korstågen resulterade i flera

För tolv år sedan, 2008, utlovade/hotade DN på förstasidan med en isfri nordpol redan dåvarande sommar. Det blev inte isfritt då och inte heller de kommande elva somrarna. Inte heller i år lär det bli

isfritt, även om istäcket inte når sitt minimum förrän i september. I juli i år var Arktis istäcke 7,3 miljoner kvadratkilometer, 16 gånger Sveriges yta.

oberoende kristna stater i Mellanöstern, det var aldrig fråga om några kolonier som styrdes från Väst.

De följande korstågen var mindre framgångsrika, men de hade samma syfte som det första, att försvara kristna områden mot muslimska erövringsförsök.

Korsriddarna var i huvudsak djupt religiösa som deltog i kampen av ideella skäl. Flertalet fick själva satsa sin förmögenhet för att ha möjlighet att delta i ett korståg och av de som återvände var många utblottade. Dock utlovade den katolska kyrkan en rad andliga fördelar för

dem som engagerade sig i korstågen. När kyrkan predikade för deltagande i korstågen var uppriktigheten stor. Att delta i ett korståg var en stor uppoffring. Det kostade pengar, innebar umbäranden och risken att dö var avsevärd. Men å andra sidan ställde man upp för Gud och kunde räkna med en belöning i livet efter detta. Det har ibland hävdats att korsfararna deltog för att tjäna pengar. Inget kan vara mer fel, de flesta förlorade pengar och deltagarna var medvetna om det. Deltagandet i ett korståg var i första hand en andlig sak.

Engagemanget för korstågen gällde främst det heliga landet, men påven utlovade ungefär samma fördelar för dem som deltog i korståg för att befria de delar av iberiska halvön som hölls av muslimer och i norra Europa var det möjligt att på samma sätt organisera korståg mot öster (till exempel till Polen, Baltikum och Finland).

Muslimer försökte erövra de områden som befriats av korsfararna och de lyckades efter hand. När Nur ed-Din erövrade Aleppo 1148 tvekade han inte inför att döda varenda kristen han kunde hitta i staden. När sultanen Baybar erövrade Antiokia 1268 hade de kristnas ledare greve Bohemond VI flytt staden. Erövraren blev så besviken att han skrev ett brev där han beskrev de ohyggligheter som muslimerna begått, inte minst i form av vanhelgande av kristna helgedomar. Man skar halsen av präster och munkar på altaren och kungligheter blev slavar.

Första korståget genomfördes 1095–1099 och resulterade i Jerusalems befrielse.

Andra korståget 1146–1148 startades för att återta korsfararriket Edessa som erövrats av muslimerna 1144. Korståget styrdes först om för att erövra Lissabon, vilket man gjorde 1147. Senare samma år nådde man Mindre Asien, men korsfarararmén krossades innan den nått det heliga landet.

Tredje korståget 1188–1192 startades sedan den kurdiske ledaren Salladin erövrat Jerusalem. Man lyckades inte återta Jerusalem, men stärkte övriga korsfararstater.

Fjärde korståget 1201–1204 blev ett stort fiasko sedan man blandat sig in i det Östromerska kejsardömet inrikespolitik i Konstantinopel.

Femte korståget 1218–1221, *sjätte korståget* 1228–1229 och *sjunde korståget* 1248–1250 var alla inriktade mot Egypten för att den vägen återta Jerusalem. Delar av Egypten kunde erövrats, men korsfararna lyckades inte ta sig vidare till Jerusalem.

Barnkorståget. Ibland talas om "barnkorståget", framförallt är det en term som används av kristendomens fiender. Under 1212 vandrade tusentals barn, mest fåraherdar och liknande, söderut för att befria det heliga landet med sånger och böner istället för med vapen. När de kom till Genua förväntade de sig att havet skulle öppna sig så att de kunde komma vidare. När det inte skedde upplöstes barnkorståget på ett dygn. Katolska ledare ansåg att barnkorståget var inspirerat av djävulen.

BBC hjärntvättar Storbritannien med propaganda och dubbeltänk

British Broadcasting Corporation (BBC) grundades den 18 oktober 1922. Företaget stod bakom den första nationella TV-kanalen i världen med reguljära sändningar utanför USA och förfogar i dag över ett otal TV- och radiokanaler i och utanför Storbritannien. Längre respekterades BBC allmänt som en garant för en saklig och opartisk nyhetsrapportering, men det ryktet har blivit avsevärt skamfilat – alltfler tenderar istället att se BBC som en vänsterinriktad propagandainstitution.

Enligt den brittiske författaren, journalisten och universitetslektorn David Sedgwick är det illa ställt på *British Broadcasting Corporation*, ibland av kritiker skämtsamt benämnt bland annat *British Bullshitting Corporation*, *Bolshevik Broadcasting Corporation* eller *Brussels Broadcasting Corporation*.

I boken *BBC: Brainwashing Britain?* (Sandgrunder Publishing 2018, 387 sidor) levererar Sedgwick en veritabel och samtidigt av fakta och exempel väl underbyggd breddsida mot den statliga brittiska företagsjätten, stundom kallad *Auntie (Faster)*, som en gång i tiden uppfann beteckningen *public service* avseende medier ägnade att betjäna allmänheten.

”Det moderna BBC”, konstaterar Sedgwick (sidan 5), ”är ett helt annat djur än vad det var på 1950-talet när *Faster* verkade kvickt förstå anledningen till sin existens. Den moderna organisationen går knappt att känna igen ens i förhållande till hur det såg ut på 1970- och 1980-talen. Något har ändrats och fortsätter att förändras... med entusiasmen inför allt liberalt och progressivt så känns det nationella radiobolaget alltmer främmande för mannen och kvinnan på gatan, alltmer fjärran för den egna verkligheten, alltmer

främmande än någonsin under bolagets nära hundraåriga historia.”¹

Frankfurtskolan och kulturmarxismen

Enligt David Sedgwick ligger alla som tillhör en eller flera av grupperna konservativa, kristna, vita, män, arbetarklassen, patrioter, abortkritiker och Brexit-supportrar illa till hos den närmast patologiskt politiskt korrekta institutionen *BBC*. En term som ofta nämns i samband med

tommy.hansson
@contra.nu

BBC och etablissemangsmedia över huvud taget är kulturmarxism, som mycket kortfattat kan definieras som en utveckling av marxismen syftande till att påverka kultur- och samhällslivet i marxistisk/socialistisk riktning.

Ursprunget till kulturmarxismen står att finna i den så kallade Frankfurtskolan, som var en neomarxistisk skolbildning med ursprung i Institutet för socialforskning i tyska Frankfurt am Main i början av 1930-talet. En av målsättningarna var att förena Karl Marx politiskt-ekonomiska idéer med Sigmund Freuds psykoanalytiska teorier. Efter nationalsocialisternas maktövertagande 1933 flydde många av företrädarna, exempelvis Max Horkheimer, Theodor Adorno och Herbert Marcuse, till USA. Särskilt Marcuse fick ett avsevärt inflytande över 68-vänstern i USA och västvärlden i sin helhet. ”Den långa marschen genom institutionerna”, ett uttryck som tillskrivits den italienske marxistiske teoretikern Antonio Gramsci, däribland det mediala flaggskeppet *BBC*, hade inletts.²

David Sedgwick definierar kulturmarx-

ismens agenda på följande sätt (sidan 15): ”Den gradvisa process som går ut på att förstöra traditionen, språket, religionen, individen, regeringen, familjen, lag och ordning för att nyskapa ett samhälle i framtiden som en kommunistisk utopi. Den utopin kommer att sakna genus, traditioner, moral, gud eller till och med familj och stat.”

Hatet mot Trump

Ett särskilt hatobjekt för *BBC* är USAs president Donald J. Trump. Etablissemangsmedia och den politiska korrektheten i stort kommer aldrig någonsin att förlåta Trump för att denne i presidentvalet 2016 besegrade den egna favoriten Hillary Clinton, vilken så sent som kvällen före valet av såväl politiska bedömare som spelbolag antogs gå mot en given seger. Istället vann Trump med 304–227 räknat i elektorsröster; att Clinton fick något fler väljarröster än Trump hade ingen betydelse såsom det amerikanska valsystemet är utformat.³

Sedgwick presenterar i sin bok en rik provkarta på *BBC*s Trump-fientliga verksamhet. Trump är till att börja med nära nog allt som det brittiska medieföretaget avskyr: man, kristen, heterosexuell, frispråkig anti-socialist och med en bakgrund som extremt framgångsrik företagare i miljardklassen. Sedgwick (sidan 112): ”Den frifräsande affärsmanen representerar ett verkligt hot mot de eliter som *BBC* så troget och oreserverat representerar. Hans motstånd mot öppna gränser, massmigration och den av den följande nedvärderingen av USAs arbetarklass placerar honom på fel sida för *BBC* och dess progressiva allierade.”

Donald Trump är enligt *BBC*s värdegrund, som David Sedgwick uppfattar den, ”mycket, mycket dålig”. Alla nyheter om och analyser av Trumps göranden och låtanden presenteras i *BBC*s programutbud i negativast möjliga dager. Jag skall

¹ <https://sv.wikipedia.org/wiki/BBC>

² <https://sv.wikipedia.org/wiki/Frankfurtskolan>

³ <https://www.oddsonline.se/nyheter/valet-usa-clinton-storfavorit-infor-den-sista-debatten/>

av utrymmesskäl nöja mig med att återge ett exempel ur Sedgwicks bok.

Det gäller försöken att sammanbinda Trump med den vita rasistgruppen Ku Klux Klan (KKK) och särskilt David Duke, USAs troligen mest beryktade antisemit och förespråkare för vit överhöghet samt med ett förflutet som stormästare (grand wizard) för en falang av KKK. Duke har representerat det Republikanska partiet i delstatsparlamentet i Louisiana, men har även varit medlem i Demokratiska partiet, Populistiska partiet och Reformpartiet. Han uttalade 2019 sitt stöd för den vänsterextremistiska samt jude- och Israel-hatande demokratiska kongresskvinnan Ilhan Omar.⁴

Sedgwick beskriver hur *BBC*, oavsett vad Donald Trump sysslade med under sin framgångsrika valkampanj 2016, sökte koppla detta till David Duke: Trump vill sänka skatterna. Vad tycker David Duke om det? Trump vill bygga en mur mot Mexiko. Vad är David Dukes åsikt om det? Trump gillar glass med mintchoklad. Gillar David Duke glass med mintchoklad? Så där håller det på.

”Anser administrationen att slaveri är fel?”

Det kan noteras att Donald Trump enligt tillgänglig statistik som presenteras av Sedgwick (sidan 231) tagit avstånd från David Duke/KKK 55 gånger sedan 1991. Ändå har *BBC* med en dåres envishet gjort sitt bästa för att antyda, att de båda herrarna är av samma skrot och korn. Så till exempel hävdade det brittiska bolaget under valkampanjen 2016 att ”Trump vägrat ta avstånd från Duke” sedan den senare uttalat halvhjärtat stöd för Trump. Sedgwick visar emellertid att Trump i en intervju med journalisten och nyhetsankaret John Heilemann redan 2015 sade om Duke: ”Jag behöver inte hans stöd. Jag vill verkligen inte ha hans stöd.”

Hatet och illviljan mot president Trump omfattar även hans nära medarbetare. David Sedgwick tar upp fallet med Sarah Huckabee Sanders, Vita husets pressekreterare 2017–19. Vid en presskonferens ställde en närvarande reporter den egendomliga frågan: ”Anser administrationen att slaveri är fel?” Det väckte rabalder då Huckabee Sanders enligt *BBCs* fram-

BBCs Old Broadcasting House. Foto: Stephen Craven, The Geograph Project

ställning inte svarade på frågan. *BBCs* mailkorg fylldes snabbt med inlägg av typen ”Sarah Sanders är ett fruktansvärt monster” och ”Hela administrationen är fullproppad med förespråkare för vit överhöghet!”

Sanningen var att journalisten och Trump-hataren April Ryan, troligen helt medvetet, slängde ur sig frågan – som

BBC tog heder och ära av Donald Trumps förra pressekreterare Sarah Sanders. Foto: Gage Skidmore, Wikipedia.

inte hade någonting alls att göra med vad som diskuterats under pressträffen – då Sarah Huckabee Sanders hade avslutat pressträffen och var på väg från podiet. Detta rapporterades inte av *BBC*, som på detta sätt kunde skapa en egenhändigt ihopsnickrad skandal med Trump-anknytning. Sarah Huckabee Sanders ställning hos den vänsterliberala presskåren och hos *BBC* främjas knappast av att hon är dotter till den konservativa före detta guvernören i Arkansas och presidentkandidaten Mike Huckabee.⁵

McGovern-syndromet och journalistkåren

BBC förefaller vara drabbat av samma åkomma som sedan lång tid tillbaka vidlådit etablerade svenska medier; det jag har kallat McGovern-syndromet. Det är uppkallat efter George McGovern (1922–2012), en vänsterliberal senator från delstaten South Dakota vilken nominerades som Demokratiska partiets kandidat i presidentvalet 1972 men som förlorade till den sittande presidenten Richard M. Nixon med en av de största marginalerna i USAs historia – Nixon vann med elektorströsterna 520–17.

McGovern-syndromet innebär att det aktuella mediet undantagslöst i sin rapportering och sina analyser med alla medel backar upp den demokratiska kandidaten. I Sverige har vi kunnat notera detta fenomen åtminstone sedan Kennedy-Nixon-valet 1960 och framåt. Svenska etablissemangsmedia, enkannerligen etermedia som *SVT* och *TV4*, har med den drucknes envishet favoriserat alla demokratiska presidentkandidater.

Detta gäller vare sig dessa varit vinnare såsom John F. Kennedy, Lyndon B. Johnson, Jimmy Carter, Bill Clinton och Barack Obama eller förlorare såsom Hubert Humphrey, Walter Mondale, Michael Dukakis, Al Gore, John Kerry och Hillary Clinton. De republikanska kandidaterna och presidenterna av typ Barry Goldwater, Richard Nixon, Ronald Reagan och George W. Bush har analogt härmed svartmålat och demoniserats och Donald Trumps ondska känner i *SVT/TV4s* perspektiv som vi alla vet inga gränser.⁶

⁵https://sv.wikipedia.org/wiki/Sarah_Huckabee_Sanders

⁶<https://tommyhansson.wordpress.com/2016/07/23/mcgovern-syndromet-rolf-porseryd-till-er-tjanst/>

⁴<https://tommyhansson.wordpress.com/2019/03/14/vite-arkeristen-david-duke-backar-upp-ilhan-omar/>

Detta är på intet sätt någon tillfällighet. Statistik visar att den svenska journalistkåren står långt till vänster. Enligt en norsk undersökning från 2019 röstar 70,7 av de 150 journalister som svarat på enkätfrågorna om partisympatier på något av partierna Vänsterpartiet (32,0 procent), Socialdemokraterna (24,0 procent) och Miljöpartiet (14,7 procent). Inget av de övriga partierna kommer upp i tvåsiffriga procenttal – Centerpartiet får 9,3, Liberalerna 5,3, Moderaterna 4,0, Kristdemokraterna 3,3 och Sverigedemokraterna 2,7 procent.⁷ Tidigare undersökningar som gjorts under ledning av professor Kent Asp vid Institutionen för journalistik och masskommunikation vid Göteborgs universitet har också visat att den svenska journalistkåren står påtagligt till vänster om de vanliga väljarna beträffande partisympatier. I Asps forskning tenderar dock Miljöpartiet att vara det parti som framför andra favoriseras av journalisterna.⁸

David Sedgwick avslöjar i sin bok BBCs hjärntvätt av det brittiska folket.

BBC och Orwells dubbeltänk

Inte bara Donald Trump är i BBCs ögon ”mycket, mycket dålig”. Detsamma gäller Storbritanniens utträde ur Europeiska unionen (EU), populärt kallat Brexit. Företagets motstånd mot Brexit poppar enligt Sedgwick upp överallt i såväl TV-som radiokanaler. När det visade sig att den brittiska ekonomin på det hela taget tycks ha gynnats av EU-utträdet har termen ”trots Brexit...” varit ymnigt förekommande.

BBC har ett särskilt gott öga till det konservativa partiet Tories underhusmedlem Jacob Rees-Mogg, representerande valkretsen North East Somerset, vilken inte

bara var aktiv Brexit-förespråkare utan även katolik, abortkritiker och motståndare till samkönade ”äktenskap”. Följaktligen har Rees-Mogg åtskilliga gånger varit utsatt för två av de metoder som David Sedgwick i sin bok tillskriver BBC: smutskastning och felaktiga påståenden, sådant som drabbar alla som inte oförbehållsamt bekänner sig till det brittiska mediaföretagets världssyn. Dessa förklaras omväxlande vara rasister, nazister eller extremister samt lidande av ”fobier” av skilda slag – islamofobi, homofobi och allt vad det kan vara.

Samtidigt berömmar sig *Faster* av att vara opartisk och rättvis. Hur går detta ihop? Enligt David Sedgwick i *BBC: Brainwashing Britain?* ägnar sig BBC åt ett dubbeltänk (doublethink) av samma slag som det sanningsministeriet ägnar sig åt såsom det skildras av George Orwell (Eric Blair) i dennes klassiska fram-

tidsdystopi *1984* (1949). Sedgwick sammanfattar (sidan 151):

”Jag är en opartisk, objektiv journalist som dock missvisande beskriver de åsikter som går emot BBCs världsbild. Jag förtalar dem som motsäger BBCs världsbild, förstärker på allt sätt BBCs skildringar och tillämpar olika standarder beroende på om individer eller organisationer delar BBCs världsåskådning.”

Det dubbeltänkande som beskrivs av Orwell – till exempel ”krig är fred” – möjliggör för BBCs journalister att samtidigt hysa två motstridiga uppfattningar i en fråga och tro att båda är lika sanna.⁹

”Lugnt och tryggt i Malmö”...

Sedgwicks bok avrundas med fyra fallstudier av vilka en har stort intresse för oss svenskar då den gäller Malmö. Under rubriken ”Lugnt och tryggt i Malmö” tar författaren upp situationen i Malmö utifrån en kommentar som gjordes av Donald Trump i februari 2017: ”Vi måste hålla vårt

land tryggt. Se på vad som händer i Tyskland. Se vad som hände i Sverige igår kväll. I Sverige, vem skulle ha trott det? De tog in stora mängder. De har problem som de inte trodde var möjliga.”

Uttalandet väckte bestörtning runtom i världen bland människor som inte är insatta i de problem vi svenskar upplever på daglig basis i vårt arma fosterland. Mord, dödsskjutningar, våldtäkter, kvinnomisshandel, bilbränder, bilar som kör in i folkmassor. Icke minst BBC uttryckte bestörtning: hur vågar den okunnige Trump ifrågasätta mångkulturens välsignelser? Bland de som citerades av BBC fanns förre stats- och utrikesministern Carl Bildt, som på sitt vanliga arroganta sätt frågade sig vad Trump hade ”rökt”.

BBC trodde sig veta att det varit ”lugnt

⁹<https://study.com/academy/lesson/doublethink-in-1984-definition-examples.html>

och tryggt” i Malmö och att det inte inträffat något större terroråd. Det var dock inte det Trump hade åsyftat – han hade, helt korrekt, hänvisat till de avsevärda problem relaterade till massinvandring och mångkulturalism som är daglig verklighet för den svenska befolkningen. I syfte att understryka att Trump var en usel lögnare sände det brittiska mediebolaget ett reportageteam till Malmö. Teamet kom, vilket måste anses vara föga sensationellt, fram till att: ”Trump har fel, det är lugnt och tryggt i Malmö.”

Påståendet stämmer dåligt eller inte alls med föreliggande statistik publicerad av Brottsförebyggande rådet (BRÅ) och *Sydsvenskan*. Enligt denna är Malmö med sina runt 330 000 invånare den farligaste staden i den nordeuropeiska regionen. Malmö toppar listan för 2016 med ett mordindex på 3,4 per 100 000 invånare. Malmö jämförs i statistiken med Paris (1,8), London (1,3), Köpenhamn (1,1) samt Berlin (1,0).

Det verkar onekligen som om Donald Trump inte hade haft så fel ändå. Och, som så ofta tidigare, hade *BBC* påkommit med byxorna nere. 📧

Contra-broschyr

Med detta nummer av Contra bifogar vi en folder om Contra. Lämna den gärna vidare till någon som du vill berätta om Contra för! Det går också bra att beställa fler foldrar från Contra (gratis). Skicka ett mejl till bestallning@contra.nu eller de andra kontaktmöjligheter som finns på sidan 2 i detta nummer av Contra!

BOK-NYTT

Genusdoktrinen

Den välkände ledarskribenten på *Svenska Dagbladet* Ivar Arpi och den inte lika välkända Anna Karin Wyndhamn har tillsammans skrivit boken *Genusdoktrinen*. Boken behandlar hur ”genus” blivit en styrande fråga i mycket av samhällsdebatten och särskilt då inom den akademiska världen.

Anna Karin Wyndhamn har tidigare arbetat inom ”genusvärlden” och fått en skrämmande inblick i hur verklighetsfrämmande den dominerande tankegången är. En normalt funtad läsare säger gång på gång: Nej. De här dårskaperna kan inte vara sanna. Men dessvärre är de det. Och de finansieras med läsarens skattepengar. Det finns knappast något sätt att inom landets gränser komma undan dårskaperna. Och vad ännu värre är, det finns inga tecken på ett omtänkande.

Arpi och Wyndhamn har gjort ett åttio-tal intervjuer i samband med arbetet på boken, men de konstaterar att forskare de talat med är rädda. Forskarna riskerar sina karriärer om de öppet säger vad de tycker. Bara några få i 65–70-årsåldern vågar öppet tala om sin syn på utvecklingen. Yngre kan nog tala med Arpi eller Wyndhamn om vad de tycker, men då under löfte om att de ska få framträda helt anonymt.

Några av berättelserna är kända sedan tidigare, inte minst från Ivar Arpis artiklar i *Svenska Dagbladet*. Exempelvis Lunda-professorn Germund Hesslow som i föreläsningar på läkarutbildningen redogjort för skillnaden mellan mäns och kvinnors hjärnor. Enligt genusdoktrinen finns inga skillnader, även om vetenskapen säger något annat. Studenter har klagat på Hesslows föreläsning, som ansluter sig till den moderna vetenskapens senaste landvinningar, men den vetenskapliga positionen passar inte så kallade ”genusvetare” som anser att det inte finns några skillnader mellan män och kvinnor annat än socialt konstruerade skillnader. Läkarutbildningen har nu kompletterats med att så kallade genusvetare ska tala mot vetenskapen på föreläsningarna.

En annan sak som diskuterats tidigare

är hur Inga-Lill Aronsson vid Uppsala Universitet på en fråga från en student hur man ska hitta litteratur om äldre förhållanden som belyser rasskillnader får förslaget att i kataloger och liknande söka på ordet ”neger”. För detta anmäldes hon till universitetsledningen som förbjöd användningen av ordet. Arpi och Wyndhamn vågar för övrigt inte heller själva använda ordet, som bara för femtio år sedan representerade bokstaven N i den läsebok för småskolan som skulle användas för att lära småbarn att läsa och användes i så gott som alla skolor. Det som var påbjudet och obligatoriskt i så gott som alla Sveriges skolor på 1950- och 1960-talen är förbjudet idag.

Att ställa en typ av frågor på en föreläsning kan leda till att föreläsaren får en reprimand eller till och med stryks från programmet till ett kommande år. Att ställa en annan typ av frågor, sådana som kan irritera föreläsare med ”rätt” inställning kan leda till reprimander för den som ställer frågan. Vi får veta att det gått ut mejl med budskapet ”Håll inne med kritiska frågor. Sitt tysta och lyssna”.

De så kallade genusforskarna lever i en egen värld. De har åsikter som delas av någon promille av omgivningen, men deras åsikter blir ändå helt förhärskande. Inom de genusbaserade myndigheter (till exempel Nationella Sekretariatet för genusforskning, där Anna Karin Wyndhamn har arbetat) är enhetligheten förödande. Alla står långt till vänster och driver sin politiska linje genom arbetet. När Wyndhamn en gång tog upp frågan om hon inte skulle passa in som komplement till en arbetsgrupp eftersom hon var liberal och det kunde behövas mer mångfald föll förslaget inte oväntat på hälleberget.

Charlotta Stern, professor i sociologi vid Stockholms Universitet, säger: ”När man verkar inom vetenskap måste man så mycket man bara kan, våga ifrågasätta saker som är obehagliga. Just genustraditionen är ju ett sådant område, där jag tror alla utanför den här diskursen känner att detta får man inte ifrågasätta och om man ändå gör det är man ond per definition...”

Det gör det problematiskt ur ett rent vetenskapligt perspektiv: om inte data passar vår världsbild då ignorerar vi det.

Det går inte att diskutera kön och genus på ett vetenskapligt sätt, att ta hänsyn till både biologiska och sociologiska faktorer. Då är man emot jämställdhet. Och avfärdas av genusvetarna som högerextrem, sexistisk och antifeministisk. Bara en av tjugo genusvetenskapliga studier behandlar biologiska skillnader mellan könen.

Genustänkandet har redan fått stort genomslag på verkligheten i universiteten i både USA och Sverige. En amerikansk studie visar att en kvinna har dubbelt så stor chans som en lika kvalificerad man att bli anställd som professor. Det visade sig att såväl kvinnor som män föredrog kvinnor.

Särskilt långt har det gått på vissa tekniska utbildningar som Chalmers och KTH. En rad studier visar att pojkar/män är bättre på matematiska ämnen, medan flickor/kvinnor är bättre på verbala ämnen. Särskilt gäller att spridningen i resultat är mycket större för

pojkar/män än för flickor/kvinnor, vilket innebär att det blir många fler pojkar/män i toppen, men också i botten. Det är emellertid vetenskapliga fakta som inte accepteras av genusvetenskaparna. Tvärtom har det skapats en myt om att man uppnår bättre resultat med könsblandade grupper. En äldre studie kom till det resultatet men när studien gjordes om av Ulf Sandström och Peter van den Besselaar var resultatet det motsatta. Vilket dock inte passade in i den bild av verkligheten som redan skapats och var styrande för hela den akademiska världen. På Chalmers har det gått så långt att högskolan har 300 miljoner kronor i

extra anslag för att rekrytera kvinnor. Eftersom grundlagen kräver att statliga anställningar ska göras enbart på grund av meriter och skicklighet är det känsligt att utlysa tjänster och sedan i efterhand konstatera att det var männen som sökte som var de bästa. Därför har det utvecklats en teknik där man skraddarsyr tjänster efter kvinnor som passar in. De erbjuds mycket generösa löne- och anslagsvillkor med hjälp av de 300 extramiljonerna. Om det trots allt skulle smyga sig in en mer kvalificerad man bland de sökande dras tjänsten tillbaka och tillsätts aldrig. Institutionerna kan fås att spela med eftersom det blir "gratis"

att anställa en kvinna med hög lön, medan det måste tas på institutionens ordinarie anslag att anställa en man till en normal lön.

Samma snedfördelning som gäller vid nyrekryteringar gäller vid fördelning av anslag från de så kallade forskningsråden, där man måste särskilt redovisa att man tagit hänsyn till genusaspekter då man planerar en forskningsstudie. Det finns visserligen ett fåtal forskningsprojekt där det inte går att baxa in genusaspekter. Men sådana projekt har betydligt mindre möjligheter att få några pengar alls.

Arpis och Wymdhamns bok är i grunden en skräckskildring av hur en liten extrem minoritet kan få tillgång till statens kassakista och styra skattebetalarnas pengar i riktning mot ovetenskapliga ideologiska projekt. Så kan det väl inte gå till i ett land som Sverige? Jo det kan det visst hävdar de två författarna. C G Holm

Ivar Arpi och Anna Karin Wymdhamn: *Genusdoktrinen*. Fri Tanke förlag.

CONTRA

4 1995...

Contra kunde berätta att Valentins Silamikelis skildring av Baltutlämningen var färdig, men det behövdes mer pengar för att finansiera projektet. Något som läsarna lyckligtvis ställde upp med. Det resulterade i en 400 sidor inbunden och rikt illustrerad bok året därpå. Inte minst viktig var bokens utgivning med anledning av P O Enquists KGB-inspirerade bok på samma tema.

Valentins Silamikelis tillhörde de balter som utlämnades av Sverige till Sovjetunionen efter Andra världskriget. Han tillbringade åtskilliga år i arbetslägret Vorkuta, men överlevde eftersom han var utbildad arkitekt och i huvudsak

fick arbeta med att rita fångbarracker.

Vi berättade vidare om fantasifyllda reportrar på TV4 (Thomas Kanger och Jonas Gummesson) som i flera stort uppslagna reportage hävdade att SÄPO via Contra lämnat hemliga handlingar till den hittills okända organisationen Alpha i Norge. Varför SÄPO inte skulle kunna lämna handlingar direkt till Norge var svårt att förstå. Det hela skulle istället ha skett på Contras lokal på Kungsholmen i Stockholm. Det hela var helt och hållet ett påhitt från TV4 som bara något år tidigare berättat att spionen Stig Bergling befann sig i Wien. Det var

samma reportrar som låg bakom det "avslöjandet". Idag vet vi att Bergling befann sig i Sovjetunionen sedan han rymt från svenskt fångelse.

Vi hade också en längre artikel om Chiang Kai-sheks betydelse för det fria Kinas motstånd mot kommunisterna och det förhållandet att kineserna på Taiwan sluppit undan det kommunistiska förtrycket.

Valentins Silamikelis bok Baltutlämningen kan fortfarande beställas från Contra på contra.nu/ contras-natbutik

...för tjugofem år sedan